سبيل

الكل في سبيل الحق

Sebil

herşey hak için

Siyasi, edebi, tarihi haftalık gazete ● Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

17 Haziran 1977 ● 30 C. Âhır 1397

SAYI: 77 / BEŞ LİRA / BİR DM.

Şeriat düşmanlarına rağmen Siret Konferansı yapıldı

Erbakan,

«mikrop harbi yaptık!»

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Mâdem ölüme kadar

Muhterem okuyucularımız;

Gazetemiz sahib ve başyazarı Kadir Mısıroğlu'nun geçirdiğimiz 5 Haziran seçimlerinde Trabzon'dan namzed olması ve neticeten kazanamamış bulunması dolayısıyla okuyucularımızın pekçoğu telgraf, telefon ve mektupla «Geçmiş olsun!» temennisinde bulunmakta veya şahsen ziyâretimize gelerek aynı mahiyette konuşmalarla bizleri teselli gayreti gütmektedirler. Doğrusu bu hal, hayretimizi mûcib olmaktadır. Zira, biz bu neticede teselliyi gerektiren hiçbirşey göremiyoruz.

Bir kere ameller niyetlere göredir. Bu itibarla Allah rızasını kasdederek çalışan ve mümkün olanı yapanlar için netice matlûb olan istikamette tahakkuk etmiş gibi ecir vardır. Üstelik Hâdis-i Şerif'de mü'minlerin niyetlerinin amellerinden üstün olduğu bildirilmiyor mu?.

Başyazarımız çeyrek asra varan mücadelesine meb'usluğun sağladığı mâsuniyete güvenerek atılmış değildir. O başlangıçtan beri, Cenab-ı Hakk'ın «hâfız» ism-i şerifine sarılmış ve mücadelesini bu inançla yürütmüştür. Teraküm eden dâvâlar karşısında da yine aynı esma-yı ilâhiye'nin feyyâz tecellilerine bel bağlayıp yoluna devam edecektir. Bundan başkasını düşünmek onu tanımamaktır.

Siyasî mücadeleye Trabzon'dan liste ikinciliğini kabûl ederek atılması, kazanacağına muhakkak nazarıyla baktığından değil, bil'akis bunu pek muhtemel görmemekle beraber, hak dâvâyı bu vesile ile bir kere daha köyde - kentte anlatmak ve ona birkaç reyle de olsa güç ve kuvvet kazandırmak hususunda vazifesini yapmak arzusuyla olmuştur. Yola bu arzuyla çıkmış ve gerekeni yapmış olduktan sonra, mes'ele yoktur. Rıza-yı ilâhiye yanında meb'usluğun bahse değmeyecek kadar küçük kaldığını söylemeye bilmeyiz lüzûm var mıdır?!.

Dâvânın umûmî kaderi bakımından ise, bunda ye's ve tereddüde düşülecek hiçbir husus mevcut değildir. Milletimiz üzerinde yüz seneden beri tevalî eden ve bu defa had bir seviyeye ulaşan yanıltma kampanyasına rağmen, hiç de küçümsenilemeyecek bir netice alınmıştır. Gerçekten birbuçuk milyona yakın insan, bu yanıltma kampanyasında en sefil birer alet olarak kullanılabilen pekçok hacı - hoca, müftü - vaiz gibi insanların dahi kullanılmış olmasına rağmen MSP'ye «evet» demişlerdir. Eğer, 1973 barajlarına göre hesab edilse, alınan rey miktarının 70 - 80 meb'us çıkarmaya kifâyet edebilecek vaziyette olduğu meydandadır. Barajın yükselmesi ise, tamamen rey hırsızlığının neticesidir. Bu husustaki şikâyetlerin Yüksek Seçim Kurulu'nca dehşetli bir vurdum duymazlıkla karşılanması, bunun kimlere yaradığını açıkça ortaya koymaktadır. Sırf MSP lideri değil, MHP lideri ve hattâ Devlet İstatistik Enstitüsü'nün ikrar ve teyidine rağmen milyonlarca sahte rey kullanılmış olan bir seçimin yenilenmesi istikametinde en küçük bir temâyülün belirmemesi, MSP'ye karşı girişilen mücadelenin dehşetini ve meşrû gayrımeşrû her vasıtanın kullanılışındaki vüs'ati açıkça ortaya koymaktadır.

Mü'minlere y'es haram kılınmıştır. Allah'dan ancak kâfir kulları ümidini keser. 1973 yılında henüz dokuz aylık bir parti iken 50 meb'us çıkaracak kadar bir rey alan MSP'nin 1977 seçimlerinde en az 150 meb'us çıkarması gerekmez miydi?! Ancak bugünkü durum MSP nin kendi iç bünyesinden ziyade düşman faaliyetinin eseridir. 1973 seçimlerinde MSP'den büyük bir tehlike tevehhüm etmeyen düşman, ona karşı 1977'deki kadar dehşetli bir tezvir kampanyası açmamıştı. 1977'de ise, iç ve dış düşmanlar MSP'yi bir kâbus gibi görmüşler ve milletimizi onun hakkında yanıltmak için elbirliğiyle ve akla durgunluk verecek ölçüde bir tezvirata girişmişlerdir. Buna rağmen alınan neticeler son derecede mühimdir. MSP. bunca husûmet ve yanıltma faaliyetine rağmen reylerini muhafaza etmiş hattâ bir miktar da artırmıştır.

Eskisinden daha az meb'us çıkarmış olmak zannedildiği kadar ehemmiyetli değildir. Zira, ortada olan bir gerçektir ki, 24 meb'usun taşıdığı ehemmiyet bundan önceki, 50'den az değil ve hattâ belki ondan da fazladır. Kaldı ki, sayıya bu kadar bel bağlamak da doğru değildir. Hatırlanacağı üzere, bundan önce DP'nin de MSP kadar meb'usu vardı. Bunları hovarda bir mirasyedi gibi tüketmekten başka ne yapabildi?. Mevlâ dilerse 24 meb'usa başkasının 124'ünden daha fazla kuvvet, kudret ve imkân bahşeder. Bir muvahhid, on münafığa bedel değil mi?

Bütün bunları baştan okuyucularımız için yakışıksız gördüğümüz «teselli» olsun diye değil, sadece mevcud durumun inananlar lehine teselliyi gerektirmeyecek kadar güzel vecheleri de olduğunu göstermek için yazıyoruz. Kaldı ki, böyle olmasa da birşey çıkmaz. İnananlar, davalarının kefâlet-i ilâhiye altında olduğunu bilirler. Gazetemiz sahib ve başyazarı Kadir Mısıroğlu hayat - memat endişesiyle yatmakta bulunduğu Eskişehir Askeri Cezaevinde yazdığı SEBİL de neşredilmiş bulunan bir şiiri şöyle bitirmemiş miydi?!

«Mâdem ölüme kadar
Verilmiş bir mühlet var..
Donanıp tekrar aşkla,
Sefere baştan başla!.»

Sebil

Kalem ve kelâm âfetlerine dâîr

Kadir Mısıroğlu

Bir aydanberi kesif bir çalışma programını gerçekleştirmek üzere seçim mıntıkam olan Trabzon'daydım. Altmış sene evvelki Rus işgâli zamanında, işgâl kuvvetlerince yapılmış ve hâlâ olduğu gibi bırakılmış bulunan daracık yayla yollarından aşarak gece gündüz her tarafı dolaştım. Dünyadan âdeta tecrid edilmiş gibiydim. Radyoyu dinlemeye hemen hemen hiç vakit bulamıyor, gazeteleri ise, akşamları uğrayabilirsem parti merkezinde çat pat görebiliyordum. Bu kesif meşguliyetim esnâsında görebildiğim, daha doğrusu bana getirilip gösterilerek cevab vermem istenen bâzı makale ve broşürler, memleketimizin ahlâki bakımdan içine düşürüldüğü korkunç buhranı fiilî bir sûrette ispat ediyordu.

Foto montajla meydana getirilen içkili, kadınlı fotoğraf ve makaleler üzerinde duracak değilim. Bunları amme vicdanının gerektiği şekilde cevaplandırdığından eminim. Ancak, ötedenberi îman cephesinin müdâfii rolünü başarıyla oynayarak inananları, birtakım karanlık kuvvetler hesâbına ve biraz da şahsî kasasını şenlendirmek üzere ifsâd eden bir bab-ı âdî gazetesindeki rezâletler curcunasına bir - iki cümle ile temas etmek istiyorum.

Kıdemli bir CHP'linin kurduğu, çeşitli eller değiştirdikten sonra -bir iddiaya göre- gasb yoluyla bugünkü açıkgöz (!.) sahibinin eline geçen bu gazete, ihtilâl sonrası -asla inanmadan- DP ve gözyaşı edebiyatı ile inançlı zümrenin tercümanlığına yükselip kendisini kabul ettirdiği gündenberi gemimizi içten delmeye çalışan bir casus ve sabotajcıdan farksız bir rol oynamaktadır. Ormana balta girince ağaçlar «sapı bizdendir» derlermiş. Bunun gibi, bu mâhud gazetenin kılavuz kaptanları da bizden (!) dir. Bizden, yani şimdiye kadarki zâhir ahval ve akvâline nazaran kendisini öyle kabul ettirebilmiş olanlardan...

Bunlardan birisi, inananların şu seçim dolayısıyle giriştikleri ölüm kalım mücâdelesini baltalamak için öylesine iğrenç ve haksız hücûmlarla alçalmıştır ki, ihtimal bu manzara karşısında kendisini kullananların bile midesi bulanmıştır. Bütün bunların sâdece bir idâre meclisi azâlığının sağladığı imkânlar mukabilinde irtikâb edildiğini işittimse de -doğrusu- inanamadım. Böyle bir denâetin ne mukabilinde yapılabileceğini tahmin ve tasavvurdan âcizim. Bunu ancak alanla satan bilir. Benim merak ettiğim asıl husus, bundan sonra da bizden olduğunu iddia etmeye hiç şüphesiz devam edecek olan bu gazete ile onun maskesi düşen yazarcığına karşı cemaatimizin ne aksülâmel göstereceğidir. Ancak menfaat hesabından anlayan bu ahbab çavuşları, kitap ve gazete olarak bütün neşriyatları boykot edilerek kendileri sadece *«dullar kesesi»* nin tahsisatı ile başbaşa bırakılmıyacak mıdır? Aksi halde, kendileri maskelerini daha fazla sıyırmaya cesaret edemiyeceklerine göre, bu iş bize düşecek ve elimizin altında duran bir iki dosyanın kapağını açmaya mecbur kalacağız demektir. Zira herifçioğulları çuvala doldurdukları mızrakların gözüken uçlarına işâret eden bir değerli kardeşimize -âdeta- ders vermeye kalkışarak onu edebe (...) ve ağabeylerine (!...) itaate dâvet edecek kadar ileri gidebilmişlerdir. Sanki akıl başta değil de yaşta imiş gibi... Sanki bu küçük maşadan çok daha yaşlı bir diğer yazar da, iman davâsının dar bir berzahtan geçtiği şu nâzik zamanda daha büyük çamlar devirmemiş gibi...

Beni şu bir ay zarfında dilhun eden diğer bir husus da miting meydanlarında -bilhassa- AP hatiplerinin, sıramızı beklerken bizzat işittiğimiz yalan ve iftiraları olmuştur. Bunları burada tekrarlayarak cevaplandıracak değilim. Bundan edep ederim. Ancak şu kadarını söyliyeyim ki, sırf benim hakkımdaki iftiralarının bir kısmı -o fiili işlemiş olup olmamak şöyle dursun- mâhiyetlerinden bile şu yaşa kadar haberdar olmadığım şeylerdir. Hele son gün, Giresun'dan gelirken feci bir trafik kazasında vefat ettiğim yalanını ekipleriyle dağ taş bütün Trabzon'a yaymaktan içtinab etmemeleri bir ay müddetle devam ettirdikleri ahlâk ve kanun dışı tutumun tuzu biberi olmuştur. Buna ancak Vilâyette Belediye hoporlörü ile canlı yayın yaparak cevap verebildik ve bu suretle partiye edilen telefon ve ziyaretlerin bir dereceye kadar önünü alabildik.

Bazı fiiller tek tek kendi ferdiyetlerinden ibârettirler. Bunlar kupon kumaş gibidirler. Ama bazı fiiller, bir çok fiilin anası ve menşeidirler. Onlar uzun müddet devam ve teselsül edip giderler. Kalem ve kelâm vasıtasıyla işlenen fiiller böyledir. Hasenatı da seyyiatı da bereketlidir. Vay o bedbahta ki; kalemi ve kelâmı ile binlerce insanı yanıltmış da onların bu yanılma sebebiyle kazandıkları günâhların aynı ve mecmuuna müstahak olmuştur!... Böylelerine en son sözümüz kâinatın fahri ebedisi efendimizin lisanıyla şudur:

Ya hayır söyle, ya da sus!...

Teşekkür

5 Haziran 1977 Milletvekili seçimleri dolayısıyla Trabzon'daki seçim faaliyetlerimize uzaklardan gelerek katılarak değerli hizmetler ifa eden cephemizin medâr-ı iftiharı,

MUSTAFA YAZGAN
A. SELÂMİ TOSÇUOĞLU
SELÂHADDİN EŞ
KERAMEDDİN ASLAN
KEMAL ŞADOĞLU
ORHAN TÖZ

ve Eskişehirli elliyi mütecâvis genç mücâhid kardeşimizle Millî Selâmet Partisi vilâyet ve kaza teşkilâtlarında vazifeli Av. İDRİS EROĞLU, KENAN AKINTÜRK, MURAT BAYRAM, TAHSİN OKUMUŞ, EMREM SAKA, ŞAHBENDER DEĞİRMENCİ ŞÂHİD SÜRMEN, ALİ KEMAL BAYRAK, ALİ FEYİZOĞLU, OSMAN AYDIN, MUSTAFA ÖZTAŞ, ALİ MUSA ÖZDEMİR, MEHMED NUROĞLU ve KEMAL ATEŞ ile muhitin, isimlerini saymaya imkân olmayan yüzlerce iman müdâfii gencine ayrı ayrı teşekküre imkân bulamadığım için müteessirim. Bu zevkli vicdanî vazifeyi burada ifa ederek dâvâ ve mes'elelerimizin milletimize izahında yanımda yer alarak bezl-i himmet eden bu mücâhid kardeşlerime candan teşekkürlerimi takdim eder, Cenâb-ı Hakk'dan her kelimelerine bir hatm-i şerif, her adımlarına bir hacc-i makbûl sevabı ihsan buyurmasını niyaz eylerim.

Ayrıca telgraf telefon ve mektupla başarı dileyen değerli okuyucularıma da -gecikmiş de olsam- buradan teşekkür ve duâlarımı takdim, eder hepsine saygılar sunarım. Allah cümlesinden ve cümle müslümanlardan râzı olsun!.

K. M.

Yakın tarihimizde **Meçhûl kahramanlar**

Trabzon Meb'usu Şehid-i Muazzez

ALİ ŞÜKRÜ BEY

«Müddei tarih ve vatandır!..»

Ali Şükrü Bey

20

Kadir Mısıroğlu

MALİYE VEKİLİ FERİD BEY — İçmeyenlerden...

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Haa hatırıma getirdiniz. Demin bir arkadaşımız, ayyaşların vereceği parayı biz mi vereceğiz dediler. O halde frengi hastahanelerini kaldıralım. (O başka sadası) bir adam keyfi için frengi olmuş, o halde ben neden tedâvisi için para vereyim? Halbuki cemiyet kendi azâsından bir kısmının frengi yüzünden mahva mahkûm olduğunu, hezale mahkûm olduğunu biliyor ve onu kurtarmak için ona muâvenet ediyor. (Alkışlar) Ve bunu kendi cebinden feda edip veriyor. (Alkışlar) Binâenaleyh rica ederim; bugün içkinin tahribâtı, frenginin tahribâtından aşağı mıdır? Bilâkis beş on misli fazladır. Zavallı malûl bir takım vatandaşlarımızı kurtarmak için biraz daha fazla para verirsek ne olur? Zaten veriyoruz.

Dr. MAZHAR BEY (Aydın) — Borcumuzdur.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Şimdi efendiler, bu rakam üzerinde biraz durmak istiyorum. Evet hazine-i mâliyeye bir milyon lira girecek, gerçi istatistik yapmadım fakat bir arkadaşımın söylediği tabii doğrudur. Memlekette yüz yirmi milyon kilo meşrubat sarfolunuyormuş, yüzyirmi milyon kilonun Rum ve Ermenilerin cebine verdiği para... Rica ederim.

REFİK BEY (Konya) — Apartman yaptırıyorlar.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Bu bir milyon ile kabil-i kıyas mıdır değil midir? Fevzi Paşa hazretleri geçenlerde bilmünâsebe demişlerdi ki, berâ-yi teftiş Erzurum'a gittiğim zaman, Erzurum halkının ileri gelenleri, memlekette işret istimâlinin harbden evvelki zamana nazaran iki misli olduğunu söylemişlerdi. O vilâyette birçok nüfus zâyi olduğu halde!... Tahkikat icra ettim. Gördüm ki, üç tane rum bunu yapıp satıyor. Rica ederim. Zannederim ki, (İbranos) zâdelerin Ermenistan için istikraz yaptığını gördünüz.

REFİK BEY (Konya) — Aşağı yukarı Yunanistan da böyle yükseldi.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Yunanistan'ı yükselten bizim verdiğimiz paralardır. Mâliye bir milyon lira kazanacak diye birçok insanın hezâle uğraması bahasına olarak bize açıkça düşmanlık eden Hristiyanların cebine lâakal (en az) on milyon lira para girecektir.

Dr. MAZHAR BEY (Aydın) — Aferin Şükrü Bey âferin.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Şimdi bu bir milyon lira gözünüzü korkutmasın. Bugün hepiniz bilirsiniz ki, hapishanede bulunan adamların kısm-ı a-zâmı, ister katil olsun, ister bir cünha ile mahkûm olsun, ister diğer bir cinâyetle mahkûm olsun ekseriyet itibariyle içki yüzünden hapishâneye girmiştir. Hapishanelerdeki mahpusların mevcudunu düşünecek olursanız, atâlete ve akâmete mahkûm olan müstahsil kolların adedini düşünecek olursanız bu yüzden servet-i umûmiyenin dûçar olduğu zararı takdir buyurursunuz. Hapis olanların kıymeti istihsâliyesini, ya ölen adamların kıymeti ictimâiyesini bir düşününüz; zannederim ki, hükûmetin, bu fenalıklar önüne geçilmek dolayısıyle, edeceği kâr pek büyüktür, yani bir milyon lirayı maaziyâdeten (fazlasıyla) tazmin edecek bir şeydir.

İkincisi; içki yüzünden memleketin hayat-ı ictimâiyesini düşününüz. İçki yüzünden mahkûmu akâmet olanların kuvve-i istihsâliyesinden cemiyetin mahrum kalmasını düşününüz. Rica ederim, bir milyon liranın buna karşı kıymeti ne olabilir? İşret yüzünden hapis olan kimselerin çalışmaları itibariyle verecekleri temettû vergılerini, âşarı ve sâireyi düşünün. Zannederim ki, bunlar bile o menhus bir milyon lirayı telâfi edebilir. Sonra bu itiyadın sevkiyle ve her akşam içmek dolayısıyle dimağdaki kudreti ve kuvveti gâib etmek yüzünden istihsalât-ı maddiyedeki noksanı da Hazineye ve servet-i umûmiyeye ilâve ediniz. (Yıkılan hâneler sesleri) Sonra bundan başka bilhassa bizim memleketimiz için nüfus-u umûmiyeye indirilen darbeyi düşününüz... Efendiler bu yüzden bir çok talâk (boşanma) yapılıyor, hânumanlar yıkılıyor. Bir arkadaşımız geçenlerde kız oynatmak mes'elesinin önüne geçmek istiyordu. İçkinin önüne geçsin. Cinâyeti tahlil etmek (azaltmak) istiyorsanız evvelâ işretin önüne geçiniz. Son söz olmak üzere şunu söyliyeyim ki; benim böyle bir kanun lâyihasını takdim etmekten maksadım, sırf neslimizi bu müthiş belâdan kurtarmak içindir. Dini ciheti herkes için malûmdur. Şimdi âtînin zulmetini ve gidilen yolun vehâmetini anlatmak için

□ Aslında yaman bir kuva-yı milliye kahramanı olan fakat, Ali Şükrü Bey merhumun süikasdi ile kendini bednâm eden Giresun'lu Topal Osman Ağa maiyeti erkânı ile Çankaya'da Milis Muhafız Kıt'ası olünü oyna ken görülüyor.

bir misâl söyliyeceğim. Yirmi sene evvel...

EMİN BEY (Erzincan) — Hikâye istemeyiz.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Trabzon'un Büyük liman (Vakfıkebir) nahiyesinden çıktığım zaman orada zannederim ki, azamî üç kişi içiyordu, bunlarda alenî değil, efendiler bugün sizi temin ederim ki, ve yemin ile teyid ederim ki, bugün yedi yaşından itibaren içiyorlar. Her fındık ağacının dibi bir meyhânedir. Bizim Trabzon imâl etmeyi bilmez. Eğer oraya sevkederlerse alır içerler. Çünkü para vardır. Binâenaleyh imâl ve füruht ve idhalini men edecek olursak bunlar bunu bulamazlar. Ve bu itibarla nesli bir dereceye kadar kurtarırız. Efendiler; meselâ Konya'da bir köylü müstahsalâtını alıp şehre getiriyor, satıyor. Parasıyla bir binlik rakı alıp gidiyor efendiler; rakıyı pek kolay bulduğu içindir. Eğer köylü yumurtasını, yağını sattığı vakit günlerce arayıp bulamıyacağına, gizli yerde, bin türlü korku altında yarım okka rakı bulacağına kani olsa, imkânı yok rakı almadan köyüne gider.

REFİK BEY (Konya) — Yalnız Konya değil...

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Yalnız Konya değil evvelce kendi memleketimden bahsettim. Şimdi bu itibarla efendiler, arkadaşlardan birisi diyor ki, ve zannedersem Nâzır Beyefendi de iştirak ediyor, bu bir ahlâk mes'elesidir. Bunun için fazla söz söylemiyeceğim. Ahlâk ve irfan itibariyle ahlâk-ı İslâmiyemiz yüksektir. Fakat şu maddî irfan itibariyle biz Amerikalılarınkine vâsıl olmak için daha çok zaman ister. Amerikalıların yaptıkları milyonlarca müessesât mevcud olduğu halde, işretin önüne ancak bu tarzda zecrî tedâbir ile geçebiliyorlar. Binâenaleyh, biz de bu şekilde kanuni bir şey yaparsak ahlâk nokta-i nazarından başka bir şey olmayız. Bir de bazı şeyler işitiyorum. Evvelce söylenmişti, yirminci asırda şöyle oluyor, böyle oluyor. Efendiler, size ispat ederim ki, zaten hepiniz de bilirsiniz. Dünyada bizden fazla serbest millet yoktur. Bu ahlâkiyât itibariyle... Bugün Amerika'da size gösterebilirim ki, bazı hükûmetler; pazar günü

(Devamı 15. Sayfamızda)

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Gizlenen buhran

Kültür emperyalizmi denilen en büyük felâketin, Türkiyemizi ne müthiş bir baraj ateşiyle dövdüğü bilhassa 150, hele hele 50 senedir apaçık ortadadır. Bahsetdiğimiz bu kültür emperyalizmi lâyıkı vechile idrâk edilmeden, Türkiyemizin mes'elelerine doğru bir teşhis konamıyacağı gibi, ifâkata müncer kılıcı bir tedâvî de gösterilemez. Binâenaleyh, şu (çarpık demokrasi) icâbı yapılan seçimlerin ortaya çıkardığı meclis hendesesi içinden, dertlere devâ olucu bir hükûmet çıkacağını ümid etmek, muhali farz etmenin dışında bir ma'nâ ortaya koyamaz... Birbuçuk asırdır kaç düzine hükûmet kurulduğu ve bunların içinden niceleri büyük ekseriyetle iş başına geldiği gibi; nicelerine de vatanı kurtaracakmışcasına dört elle sarılındığı bile olmuşdur. Hatta bazıları, hiçbir muhâlefet ve mâniaya rastlamadan, tam bir despotist çiftlik ağası gibi iş başına geçmişdir. Solcusu da, kapitalisti de, masonu da tatmîn oluncaya kadar tecrübe tahtasında künyelerini kazımamış değiller...

Netice, her seferinde daha berbat ve karmakarışık bir manzara...

Bundan sonra kurulacak hükûmetlerle birşey değişecek midir, hayır, aslâ...

Şu cümleyi, multak nizâma imân manzumemizin bir uzvu hâlinde cihânın gözüne sokmak borcundayızdır ki, o da, *Türkiye'mizin hükûmet buhrânı içinde bocalayan bir gemi olduğu değil; nizam kurbanı oluşun batışı içinde bir ruh ve ma'nâ transatlantiği bulunduğudur.*

Bir tek hüküm hâlinde zihin duvarımıza çakacağımız ibâre şudur: Siyonizmin sevk ve idâre etdiği haçlı Avrupa parmaklarıyla icrâ edilen o bahsi geçen kültür emperyalizmi, işte bu ruh ve ma'nâ transatlantiğini batırmak kasdı ile yapıldı...

Neticede, hayâtının ve teşkilatlarının her noktasını mutlak nizamla besleyerek *KENDİ KENDİSİ OLAN BİR MİLLET* yerine; hayatının ve idâresinin her uzvuna, kültür emperyalizmi ile bulaştırılan *KENDİ KENDİSİ DIŞINDA HERŞEY OLMUŞ BİR HALİTA...* İmânî, siyâsî, iktisâdî, ictimâî ve hukûkî her noktaya sıçramış bir kanser istilâsı altında bir bünye... İşte (çarpık demokrasi), böyle bir bünyede, gene kanserli bir uzuvdan, yani gene çarpık ve hasta bir mekanizmadan başka birşey bilinemez.

Öyle ise netîce şudur: Bugünün politikacısı olan veya idârecisi bilinenler, kanser istilâsı altındaki bünyenin, o bünyeye aid kanserli bir organ vasıtasıyla kanserden kurtulacağı çâresini savunuyorlar demekdir; ve bu da, yukarıda tesbitini yapdığımız *«bundan sonra kurulacak hükûmetlerle de aslâ birşey değişmiyecekdir»* hükmünde ana sebeb...

Çamaşır suyu yerine idrar kullanılarak yapılan temizlikle ne kadar çamaşır yıkanmış olunursa; (çarpık demokrasinin) kanserli hücreleriyle yapılacak bir tedâvinin altından da, o kadar *«akgünlü»* veya *«müreffeh»* Türkiye çıkmış olur...

Kültür emperyalizmi veya kanser istilâsı altındaki ilkesel, ülküsel, siyâsî, iktisâdî, ictimâî ve hukûkî ana aksâm içinde bugün karşımızda duran vücûd, tabiî bir bütün müdür, yoksa, tabiîlikle zerre kadar alâkası olmıyan bir montaj kalabalığı mı?

Evet tabiîlikdeki ruh ile montajdaki ruhsuzluk bahse mevzu edilmeden, Türkiye'de hallî mümkin görülecek hiçbir mes'ele olamaz. Eğer *«olur»* diyen çıkarsa, îman borcumuzu edâ edercesine üstleneceğimiz yegâne vazîfe, *«nâmütenâhî çapta yalan püskürüyorsun!»* demekden başkası bilinmemelidir.

Kısacası, en küçük lekeyi bile üzerinde taşımaya tehammülü olmayan ve bu lekenin binde birini hayal çapında da olsa şirk mefhumu içinde reddeden bir hakikat karşısında, işe nereden ve nasıl başlanmalıdır, meydanda değil mi? (Çarpık demokrasi) putuna îmânı haykıran cinnet âvazeleri arasında, kulakları tıkamak veya kalemleri bir köşeye atmak çâre midir? Hayır, nâmütenâhiye tâlib bir fikr işleyişi içinden, buna kim *«çâre»* diye cevab verebilir?

Fikrin kıymeti denildiği zaman, bunu, buz üstüne yazı yazmaya müsâvî sayan da, saydıran da bizden uzak olmalı. Ama ne yazık, bugün biz, onun ta kendisiyiz sanki... İsim, şekil, kabuk ve kemmiyet çapından ibâret keyfiyetimizle, ne korkunç bir eriyiş içinde olduğumuzun bile farkında değiliz. Müşahhaslara çevrili bir dikkat ve arzunun peşinde, sürü hâline gelişin her sene artan dozu, bizi fikr denilen vakur terkibin uzağında bırakıyor. (Çarpık demokrasinin) her dört senede bir rakamlara ve yüzdelere akseden yehûdûvârî suratı, bunun güzel bir vesikasından başka nedir? Hercümerci, gevşeyip çözülmeyi ve nizam şuurunu törpülemeyi, böylelikle de ulvî fikr disiplininin dağılmasını netîce verici bu ucûbe ve çürük düzen, içindeki mikroplarıyla beraber bir çürük diş gibi sökülüp atılmadıkça, ne sancı duracak ve ne de o ilkesel, ülküsel, siyâsî, iktisâdî, ictimâî ve hukukî kokuşma sona erecekdir.

Çürük düzendeki mikroplar, çürük bir dişin sökülüp atılması hâlinde helâke mahkûm olacak bakteriler mesâbesinde bulunduklarının pekâlâ farkındadırlar; ve işte bunun içindir ki, *«rejim buhranı yok, hükûmet buhranı var!»* gözboyamasıyla çürük dişin paralı askerciliğini oynamaktadırlar. Otuziki yaş mı elliiki yaş mı ne menem yaş dişiyse, işte toksinleri kana karışıp duran ve uzuvları berbat edip zehirleyen bu çürük diş, bir diş cerrahı bekler... Tek çârenin bu olduğu idrâk edilmedikçe ve her yeni kurulan hükûmete muayyen bir zaman için sinirleri uyuşturup ağrıyı kesen alkollü pamuk gibi sarıldıkça, çürüme sirâyet hudutlarını daha da genişletecek; ve toksin neşri, bütün uzuvları da içine alan daha kıvrandırıcı acılara müncer olacakdır.

Yazımıza başlarken ifadeye çalışdığımız *«doğru teşhis»*, ne kadar adet beynin kabûlüne mazhar olursa olsun, bizim için bir tek çâre, bir tek ferd olarak bile kalınsa, *nizam şuurumuzun* ibresi istikâmetinden başka birşey olamaz. Fikir nâmusunun ne olduğundan habersiz kalabalıklar; bu kalabalıklara âid hiçbir şuur kırıntısı taşımıyan istikâmetler; düzen mikroplarının (çarpık demokrasiye) îman haykırışları, hiçbir ma'nâ ifâde edemez.

İSLÂM'DA İKTİSÂDÎ NİZAM VE ADÂLET

Yazan : Dr. M. ÖMER ÇAPRA Tercüme : HÛLUSİ YAVUZ

İslâm, bütün insanlığı bir âile olarak kabûl eder. Bu âilenin fertleri, Allah'ın indinde ve O'nun vahyedilen kanûnu önünde eşittirler. Siyahla beyaz, zenginle fakir ve yüksekteki ile alttaki arasında hiçbir fark yoktur. Rütbe, ırk ve renk sebebiyle hiç bir şekilde tefrik yapılmaz. İnsan değerini ölçen tek kıstas, ahlâkı, kâbiliyeti ve insanlığa hizmetidir. Hz. Peygamber (S.A.) şöyle buyurdu : «Allah muhakkak ki sizin cemâlinize ve zenginliğinize bakmaz. Sizin kalbinize ve amellerinize bakar» (1) «En şereflisiniz, ahlâkı en iyi olandır» (2) Resûlullah (S.A.) daha da ileri giderek, bir şahsa veya bir millete karşı kânun önünde farklı muâmele ve adâletsizlik yapmanın fecî netîcelerini de ikaz etmişlerdir : «Sizden önceki milletler dalâlete düştüler. Çünkü onlar soylu birini hırsızlık yaptığı zaman onu serbest bırakırlar. Fakat fakir biri yapınca da onu mahkûm ederlerdi. Allah'a yemîn ederim ki, eğer Muhammed'in kızı Fâtıma bile hırsızlık yapsa Muhammed onun ellerini keser.» (3) «İmkânlarının azlığı veya fakirliği sebebiyle kadın veya erkek her hangi bir müslümanı tahkir eden yahut zillete düçar eden kimseyi Allah Hesab Gününde terzil edecektir» (4)

İkinci Halîfe Hz. Ömer (r.a.), kendi vâlilerinden biri olan Ebû Mûsa'l-Eş'arîye şunu yazdı : «Huzuruna gelen herkese hürmet etmekte eşit muâmele yap. Tâki, zayıf senin adâletinden ümitsizliğe düşmesin. Kuvvetli de, haketmediği bir nimeti elde etme hayâline kapılmasın.» (5)

İşte sosyal adâletin böylesi, ilk dört halîfe zamanında, ve kısa süreli olmakla beraber sonraki devirlerde, baştan başa bütün İslâm âleminde cârî idi. Ve muhtelif vesîlelerle varlığını izhâr ediyordu. Meşhur hukukçu Ebû Yusuf'un Halîfe Hârunu'r-Reşîd'e yazdığı mektûbu burada zikretmek çok yerinde olacaktır; Ebû Yusuf der ki : «Sana yakınlığı bulunsun bulunmasın herkese aynı muâmeleyi yap», ve «senin teb'anın refahı, ancak İlâhî Hukuku tatbik adâletsizliği bertaraf etmenle mümkündür» (6).

★ İktisâdî adâlet

Kardeşlik fikrinin, cemiyette ve kânun önünde bütün fertlere eşit muâmele yapmanın, iktisâdî adâlet olmadıkça hiç bir mânâsı yoktur. O halde her fert, cemiyete ve ictimâî istihsâle yaptığı yardım karşılığında hakkını alacak ve bir şahsın diğerini istismâr etmesine meydan verilmiyecektir. Kur'ân-ı Kerîm'in müslümanlara bu hussutaki öğüdü şudur : «İnsanların haklarından bir şeyi kısmayın» (7). Burada işâret edilen mânâ, her şahsın sadece hak ettiğine sahip olması, başkalarının hakkına tecâvüz etmemesidir. Peygamberimiz ne güzel buyurmuşlardır : «Adâletsizlikten kendinizi koruyunuz. Çünkü o, Hesab Günündeki zulme denktir.» (8) Haksızlığa ve istismara karşı vaki olan bu ikaz, müstahsil, müstehlik, kabzımal, işçi ve işveren gibi cemiyetteki bütün fertlerin haklarını korumak ve umumun refahını temin etmek için yapılmıştır. Umûmun refahını temin ise İslâmın nihâî gayesidir.

Şimdi, husûsi bir ehemmiyeti olan bir başka mesele de işçi ile iş veren arasındaki münâsebettir. Bu meseleyi İslâm, hakîki yerine oturtmuştur : İşçi ve işverenin karşılıklı hareket tarzlarını tayin ederek aralarında adâletin kurulmasını sağlamıştır. Bir işçi, istihsâle yaptığı yardım sebebiyle âdil bir ücrete hak kazanmıştır. Bir müslüman işverenin, işçisinin haklarını çiğnemesi gayr-i meşrûdur. Hz. Peygamber (S.A.V.) hesab gününde üç kişinin Allah'ın istiskâli ile karşılaşacağını beyân buyurmuşlardır : «Allah'a olan va'dini yerine getirmeyen kimse ile hür bir insanı satarak parasını kullanan kişi, ve bir işçiyi çalıştırarak ondan umduğu işi aldığı halde işçinin ücretini ödemeyen insan» (9). Bu Hadîs-i şerif, emeğin sûistimâlini hür bir insanı köle yapmak gibi bir hataya benzetmekle, emeğin karşılığının verilmemesinden İslâm'da nasıl karşısına çıkıldığını göstermektedir.

«Âdil» ücret nedir ve işin istismârını tâyin nasıl olur? Bunlar, Kur'ân ve Sünnet ışığı altında aydınlığa kavuşacak meselelerdir (10). İslâm, sadece emek mahsûlü istihsâle değil, imâlât komisyoncularının meydana getirdiği istihsâle bile yardım etmeyi benimser. Bundan dolayı İslâmda, bir işin istismar edilme düşüncesi ile Marks'ın ileri sürdüğü «artık değer» nazariyesi arasında hiç bir münâsebet yoktur. «Âdil» ücretin, bir işçinin üretime yapacağı yardım nispetinde olması lâzımdır. Fakat bu mesele tartışılabilir. Çünkü bu, ücretleri tayin edebilmek için hem pratik bir yol değildir, hem de zordur. Diğer taraftan, öyle Hadîs-i şerifler vardır ki, onlarla, en az ve en ideal ücretleri hakkıyle tespit etmek mümkündür. Hz. Peygamber'e göre, «kadın olsun erkek olsun bir işçi en az, normal gıda ve giyinmeye ve yapamayacağı işten mesul tutulmamaya hak kazanmıştır» (11). Bu Hadîs-i şeriften, asgarî ücretin ne olabileceğini anlıyoruz : Asgarî ücret muhakkak ki, işçinin fazla yük omuzlamadan kendisi ve âilesi için normal giyim ve gıdasını temin edecek miktarda olmalıdır. Bu miktar, Ashâb-ı kirâm tarafından müslüman bir cemiyetin mânevî değerlerini korumak gayesiyle, en az bir ölçü olarak kabul edilmiştir. İkinci Halîfe Hz. Ömer (r.a.) in şöyle dediği rivâyet edilir : «Hayatını kazanmakta olan ve kalifiye sayılmayan bir kadın işçiye, gücünün yettiğinden fazlasını yaptırma. Zira böyle yapdığınız takdirde o, belki meşrû olmayan yollara baş vuracaktır. Kezâ alt kademedeki bir erkek işçiye de yapamayacağı işi emretme. Çünkü öyle yaparsanız belki o da hırsızlığa meyledecektir. İşçilerinize karşı mâkul ve mülâyim davranırsanız Allah da size karşı müşfik muâmele edecektir. Onlara meşrû ve iyi gıda temin etmek üzerinize vazifedir.» (12)

Aşağıdaki Hadîs-i şerîfe göre, asgarî ücret gibi, ideal ücret de tarif edilebilir. Ücretin bu türlüsü ile bir işçi, tam bir patron gibi yer içer ve onun gibi giyinir : «İşçileriniz sizin kardeşlerinizdir. Allah onları size yardımcı yapmıştır. O halde, herkes idaresinde bulunan kardeşine yediğinden yedirsin, giydiğinden giydirsin». (13)

Onun için «âdil» ücret, «asgarî» ücretten aşağı olamaz. Şüphesiz ki, asgarî ücretten beklenilen seviyenin «ideal» ücrete çok yakın olması lâzımdır. Böylece işçi ile patronun yaşama şartları arasındaki gedik kapanmış olacak ve gelirlerindeki eşitsizlik en küçük miktara düşmüş bulunacaktır. Bu gedik ve eşitsizliktir ki, «sâhip olanlar» ve «sâhip olmayanlar» diye iki ayrı sınıfın doğmasına sebep olmakta, ve sonunda da İslâm toplumunun temel unsuru olan kardeşlik bağlarının çözülmesine âmil olmaktadır. O halde, mezkûr iki ücret arasındaki hakîki miktar nasıl anlaşılacaktır? Bu, taleb ve arzın birbirine tesirinden başka, iktisâdî kalkınma, İslâmî cemiyetteki ahlâkî şuur, ve devletin vazifesini yapabilmesi ile belli olur.

İslâm işçiye, en azından «asgarî» ücreti ve tercihen de «ideal» ücreti ödemeyi âmir olduktan başka işçilerin, çok çalıştırılmamalarını, onların mâişet temin edici ve âile hayatlarını devam ettirici kabiliyetlerini zayıflatacak ve sıhhatlerini tehlikeye düşürecek şartlar altında bulundurulmamalarını emreder (14). Eğer onlar kabiliyetlerinin ötesinde bir iş yapmaya zorlanırsa o zaman, yersiz güçlüklere maruz kalmadan işi bitirmeleri için desteklenmelidirler. Yukarıya iktibas edilen

ve Hz. Peygamber (A.S.) ın işçiyi kardeş saymayı tenbih eden Hadîs-i şerîfinde devamla şöyle buyuruluyor: «... ve onları ezecek fazla yük taşıtmayın. Eğer öyle yaparsanız onlara yardım edin.» (15) Bu Hadîs-i şerife göre, çalışma saatlerinin en uzun olarak tesbiti, iyi çalışma saatlerinin hazırlanması, ve sanayi tehlikelerine karşı ihtiyâtî tedbirlerin alınması İslâm tebligatının ruhu ile tamâmen tevâfuk halindedir. Bir işverenin, işçisine karşı yapacağı muâmele bu olduğu halde İslâm, adâletin yaşamasını kendi üstüne bir vazife edinmiş olduğundan, işçinin üzerine muayyen bazı mükellefiyetler yüklemek suretiyle işvereni de korumuştur. İlk mükellefiyet, işi şuurlu, canla başla ve mümkün olan en üstün itina ve özenle yapmaktır. Resûl-i Ekrem (S.A.) şöyle buyurdu: **«Allah size iyilik yapmayı emretti»** (16) ve **«Allah, sizden biriniz işini yaptığı zaman ondan razı olur»** (17). Hiç şüphesiz, İslâmın lüzûmunu açıkca teyid ettiği içtimâî ve iktisâdî adâlet, bir kimsenin yapmaya memur edildiği işin en mükemmel surette icrâ edilmesini gerektirir.

Hz. Peygamber (S.A.) başka bir vesile ile de şöyle buyurdular: **«Efendisine karşı üzerine düşen vazifeyi yapan, samîmi, itâatkâr ve Allah'a sonsuz muhabbeti olan bir işçi (köle) için iki misli mükâfat vardır.»** (18)

İşçiye yüklenen ikinci mükellefiyet, şerefli ve itimatkâr olmaktır. Kur'ân-ı Kerîm, ücretle çalıştırılacak insanların en liyâkatlilerinin, kuvvetli ve emin kimseler arasından seçilmesini emretmektedir (19). Peygamberimiz de şöyle buyurmaktadırlar: **«Kendisini bir işe koyduğunuz ve maişetini temin ettiğiniz bir kimse, sonra bunun dışında ne elde ederse onu meşrû olmayan usullerle kazanmıştır, demektir»** (21). Eğer İslâm iş verene böylece bir çok mes'ûliyetler yüklemişse, buna mukâbil işçiye de işini, vicdanlı ve canlı bir şekilde yapmasını, ayrıca, emin ve şerefli olmasını emretmiştir. Maksat, bütün iktisâdî münâsebetlerde işçi ile iş veren arasındaki adâleti temin etmektir. İşte iki tarafın münâsebetlerini böyle muvazeneli bir şekilde tanzim eden, tarafların tesânüd içinde olmalarını, vazîfelerini kardeşlik, adâlet ve ahdürüstlükle yapılmasını emredlâki değerlerin atmosferi içinde, den sadece bu muvazeneli bir şekilde tanzim eden...

★ GELİRİN ÂDİL BİR ŞEKİLDE TEVZİİ

İnsânî kardeşliğe, iktisâdî ve içtimâî adâlete İslâmın kendisini böylesine ve benzeri olmayacak şekilde vakfetmesi, servet ve gelir arasındaki büyük dengesizliklere İslâmın ne kadar zıd olduğunu göstermektedir. Dengesizlik, adâletsizlikler, İslâmın meydana getirmek istediği kardeşlik bağlarının tahkimi yerine, imhasından başka bir şey değildir. Kur'ân-ı Kerim, **«Yerde olanların hepsini sizin için yaratan O'dur»** (21) buyuruyor. O halde, o servetin bir kaç elde temerküz etmesine hiç bir sebep yoktur. Binaenaleyh İslâm, herkese şâmil bir adâletin önemi üzerinde durur. Gelir ve servetin tekrar tevziini yapabilmek için, kendi sistemine göre bir program yapar. Böylece her ferdin hayat standardı garanti edilmiş olur, ve bu insânîdir, muhteremdir, ve insan haysiyeti ile tevafuk halindedir. İslâmından öğrendiğimize göre insan, 'Allahın yeryüzünde halifesidir' (22) Böyle bir insanî hayat seviyesini temin edemeyen müslüman bir topluluk, bu isme lâyık değildir. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyorlar: **«Komşusu açken tıka basa yiyen hakîki müslüman değildir»**. (23)

İkinci Halife Hz. Ömer (r. a.), umûma hitâben yaptığı bir konuşmasında, İslâmda herkese şâmil bir adâletin ne olduğunu izah etmişti. Bu izaha göre herkes, cemiyetteki servetten eşit şekilde hakkını alacaktır. Kendisi dahil hiç bir kimse, ondan fazla pay elde edemiyecektir. Eğer halife uzun ömürlü olursa, San'a Dağındaki bir çobanın bile bu servetten hakkını aldığını görmek isteyecektir. (24) Halife Hz. Ali (r.a.) nin de şöyle dediği rivâyet edilir: **«Kendilerine kâfi gelen maldan, fakire vermeyi, Allah zengin üzerine vâcib kıldı. Eğer fakir aç, çıplak veya darlık içinde ise, bu, zenginin ona hakkını vermemesinden dolayıdır. Bu yüzden onları muhakeme etmek ve cezalandırmak Allah'a yaraşır.»** (25) İslâm hukukçuları ittifakla şu hükme varmışlardır: Fakirin belli başlı ihtiyaçlarını karşılamak, umûmi olarak müslüman topluluğun, fakat bilhassa zenginlerin vazifesidir. Eğer zengin, imkânlarına rağmen mes'ûliyetinin icabını yapmazsa, devlet onu icbar eder. Hatta devlet onları zorlamaya mecburdur. (26)

Tekrar tevziât hakkında olan İslâmî program, üç kısımdan ibarettir: Birincisi, yukarıda izah edildiği gibi, İslâmın işsizlere ve iş arayanlara dolgun ücretli iş bulmakta yardım etmeyi ve âdil ücret ödemeyi emretmesi hakkındadır. İkincisi, zekâttır. İslâm, zenginin gelirinin tekrar tevzii için, onun zekât olarak fakire ödenmesini emreder (27). Fakir, aklî veya fizikî arızası yüzünden veya işsizlik gibi hâricî âmiller sebebiyle kendi kabiliyetini kullanarak mütevâzi bir hayat seviyesine nâil olamıyan kimsedir. Zekâtın işte böylelerine verilmesi lâzımdır ki, Kur'ân-ı Kerîm lisânı ile: **« (bu mallar) içinizden yalnız zenginler arasında bir devlet olmasın»**. (28) Üçüncüsü, ölü kimsenin mülkünün muayyen formüllere göre muhtelif şahıslar arasında paylaşılmasıdır. Bu suretle servetin cemiyette tevzii çoğaltılmış ve tuzlandırılmış olacaktır. Diğer taraftan, İslâmın ne iktisâdî adâlet fikri, ne de servet ve gelirin tevziindeki adâlet düşüncesi, herkesin, cemiyete yaptığı hizmet hesaba katılmadan eşit şekilde mükâfatlandırılacağı mânâsına gelmez. İslâm, gelirdeki müsâvatsızlığı müsamaha ile karşılar. Çünkü bütün insanlar kabiliyet, karakter ve cemiyete hizmet bakımından müsavî değildirler. (29) Bundan dolayı İslâm cemiyetindeki adâlet tevzii, zekât müessesesi sayesinde cemiyetin bütün fertlerine insanî bir hayat seviyesini garanti etmekte, sonra da kazançtaki böyle farklılıkları makul görmektedir. Tıpkı, yapılan yardım ve hizmetin değerindeki farklılık gibi ki, her fert, cemiyete yaptığı hizmetin içtimâî değeri kadar bir gelir elde etmektedir.

İslâmın adâlet tevziine verdiği ehemmiyet o kadar büyüktür ki, bu yüzden müslümanların çoğu, servette mutlak bir eşitlik olması lâzım geldiğine inanmışlardır. Hz. Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) in ashâbından olan Ebû Zer (r.a.) bir müslümanın, ailesinin zarûri ihtiyaçlarının dışında bir zenginliğe sahip bulunmasının meşrû olmıyacağı kanaatindeydi. Fakat ashâbın çoğu, onun bu müfrit görüşüne iştirâk etmediler, ve bu düşünceden onu vaz geçirmek için iknaya çalıştılar. (30) Mamafih Ebû Zer de, gelirin eşitliğini iddia edenlerin öncüsü değildi. O, birikmiş servetin musâyatına taraftardı. Bunun tahakkuku için gelirin, zarûri masraflar karşılandıktan sonra elde kalan artık kısmını, herkesin fakir kardeşlerine harcaması lâzımdır, diyordu.

İcmâ-ı Ümmet, adâlet tevziini harâretle müdafaa etmesine rağmen şu görüştedir: Eğer bir müslüman, meşrû yollardan kazanıp cemiyetin refahı için kendi gelir ve servetinden zekâtını verir, ve öteki gerekli yardımlarını da yaparsa onun, bu müslüman kardeşinden daha fazla servet sahibi olmasında hiç bir beis yoktur. (31) Bununla beraber, eğer İslâmın servet sâhibi olmaktaki helâl ve haram emirleri hakikaten dinlenir, işçi ve tüketicilere adâletin hüküm'eri tatbik edilip gelir ve servetin tevziine müteallik tâlîmât icrâ edilir, ve İslâmın miras hukuku da tatbik edilirse, o zaman müslüman bir cemiyette hiç bir şekilde muazzam bir gelir ve servet müsâvatsızlığı olamaz. (32)

---

(1) Ebû'l. H. Müslim, Sahîh-i Müslim, IV, s. s. 1987 : 34.

(2) M.b.İ. Buhârî, 'S-Sahîh, VIII s. 15.

(3) Buhârî, el-Câmi'u's-Sahîh, VIII s. 15.

(4) Müsnedü'l-İmâm Zeyd, s. 474.

(5) Ebû Yusuf, Kitâbü'l-Harac, s. 117.

(6) a.g.e., s. 4 ve 8.

(7) Şuarâ sûresi, 183. Keza bakınız: Mutaffifîn sûresi, 1-3 «Veyl o mutaffifîne ki nâs üzerinden kendilerine ölçtükleri zaman tam basarlar. Onlara ölçtükleri ve tarttıkları vakit ise eksiltirler».

(8) Celâlü'd-Din Süyûtî, el-Câmi'u's-Sağîr. I, s. 8.

(9) Buhârî, a.g.e., III, s. 112.

(10) Bu incelemede, kölelerle ilgili bazı Hadis-i şerif ve diğer iktibaslardan istifade edilmiştir. Fakat tercümede «işçiler» tabiri kullanılmıştır. Eğer kölelere yapılacak muâmele mutlaka insânî ve âdilâne olacaksa, işçilere yapılacak olanın da elbette ondan daha iyi olması lâzımdır.

(11) Ebû A. Mâlik b. Enes, el-Muvatta, II, s. 980 : 40.

(12) Ebû 'A. Mâlik b. Enes, el-Muvatta, II, s. 981 : 42.

(13) M.b.İ. el-Buhârî, el-Câmi'u's-Sağîr, I. s. 15 ve III, s. 185; Ebû'l-Huseyn Müslim., Sahîh-i Müslim, III, s. 1283 : 38.

(14) «Ama sana ağırlık vermek istemem. İnşallah beni iyi kimselerden bulacaksın» dedi. Kur'ân-ı Kerîm, Kasas sûresi, âyet, 27. Şuayb aleyhisselâmın Hz. Musa'yı çalıştırırken söylediği bu ifadesi, Kur'ân'ın bütün iş verenlere şâmil olmak üzere bir emridir.

15) M.b.İ. el-Buhârî, el-Câmi'u's-Sahîh, III, s. 1282 : 38, ve 40.

(16) Ebû'l Huseyn Müslim, Sahîh-i Müslim, III, s. 1548 : 57.

(17) Celâlü'd-Din Süyûtî, el-Câmi'u's-Sağîr, I. s. 75.

(18) Buhârî, a.g.e., III, s. 186.

(19) Kasas sûresi, âyet, 26.

(20) Ebû Dâvud el-Sicistânî, Süneni Ebû Dâvud, II, s. 121.

(21) Bakare sûresi, âyet, 29.

(22) Aynı sûre, âyet, 30.

(23) Ebû Abdullah M.b.İ. el-Buhârî, el-Edebü'l-Müfred, s. 52 : 112.

(24) M. Hüseyin Heykel, el-Fârûk Ömer, II, s. 233.

(25) Ebû Ubeyd b, Sellâm, Kitâbü'l-Emvâl. s. 595 : 1909.

(26) Daha fazla bilgi için bk. M. Necâtu'l-lah Sıddîkî, İslâm, 272-9.

(27) Peygamberimiz Mu'az'ı Yemen Vâlisi tayin ettiği zaman ona, yapacağı işlerin listesini vermişti. Bu işlerden biri de: şu idi: «İnsanlara, Allah'ın zekâtı farz kıldığını ve verileceğini öğretmek» idi. (Buhârî, Sahîh, II, s. 124; Tirmizî, Sahîh, III, s. 21 : 625, ve Nisâî, v.s. 3 ve 41).

(28) Haşr sûresi, âyet, 7.

(29) Karşılaştırınız: En'âm sûresi, âyet, 165; Saf, 71; Zuhruf, 32.

(30) Tevbe sûresinin 34. âyetinin tefsiri için bk, İbn Kesîr, Tefsîr., II, s. 352; Ebû Bekir el-Cessas, Ahkâmü'l-Kur'ân, III, 130.

(31) Bk: İbn Kesîr, Tefsîrü'l-Kur'âni'l-azîm, II, s. 350-353.

(32) İslâmda İktisâdî Nizam. Dr. M. Ömer Çapra, Sebil Yayınevi 1977.

"Kur'an-ı Kerim" okunarak başlandı

2. Siret-ün Nebî Konferansı İstanbul'da toplandı

Şeriat düşmanları şaşkına döndü

Mekkî Yassıkaya yazıyor

Milletlerarası 2. Siret-ün Nebî Konferansı geçen Cum'a günü saat 10'da İstanbul Sheraton Otelinde Abdurrahman Gürses Hoca tarafından tilavet edilen Kur'an-ı Kerime müteakip Devlet Bakanı Hasan Aksay'ın açış konuşmasıyla çalışmalarına başladı ve 15 Haziran Çarşamba günü kapandı. Şeriat düşmanları şaşkına döndü.

Bilindiği gibi mâzisi daha yeni olan Siret-ün Nebî Konferansı ilk olarak geçen yıl 3 - 14 Mart tarihleri arasında kardeş Pakistan'ın Lahor şehrinde yapılmıştı. Pakistan'daki 1. Siret-ün Nebî Konferansında alınan bir kararla 2. Siret-ün Nebî Konferansı Türkiye'de yapılacaktı. Nitekim bu karara bağlı olarak 2. Siret-ün Nebî Konferansının 1977 Nisan'ında İstanbulda toplanacağı ilân edildiğinde, mâlûm mihraklar ve Bab-ı âdi paçavraları hep bir ağızdan «böyle bir toplantının ve konferansın Türkiye'de yapılamıyacağını, buna lâik düzenin mâni olduğunu, lâik bir sistemle idâre olunan Türkiye'de İslâmî hükümlerin ve mevzûların beynelmilel çapta konuşulması ve tartışılması hem imkânsız ve hem de lâik Cumhuriyet sistemimiz için zararlı, yıkıcı olacağından» dem vurarak çalakalem yol aldılar. 2. Siret-ün Nebî Konferansının Türkiye'de yapılacak, yapılmayacak münakaşası devam ederken Konferansın Mayıs ayına te'hir edildiği haberleri geldi. Fakat konferans Mayıs ayında da yapılamadı ve erkene alınan seçimleri müteakip 10 Haziran günü konferansın kesin olarak toplanacağı bildirildi. Böylece büyük hengâmelere ve devrimbazların hatta malûm düzenin kapıkulu uşaklarının çığlıklarına rağmen 2. Siret-ün Nebî Konferansı İstanbul'da 10 Haziran 1977 Cum'a günü saat 10.00 da çalışmalarına başlamış oldu.

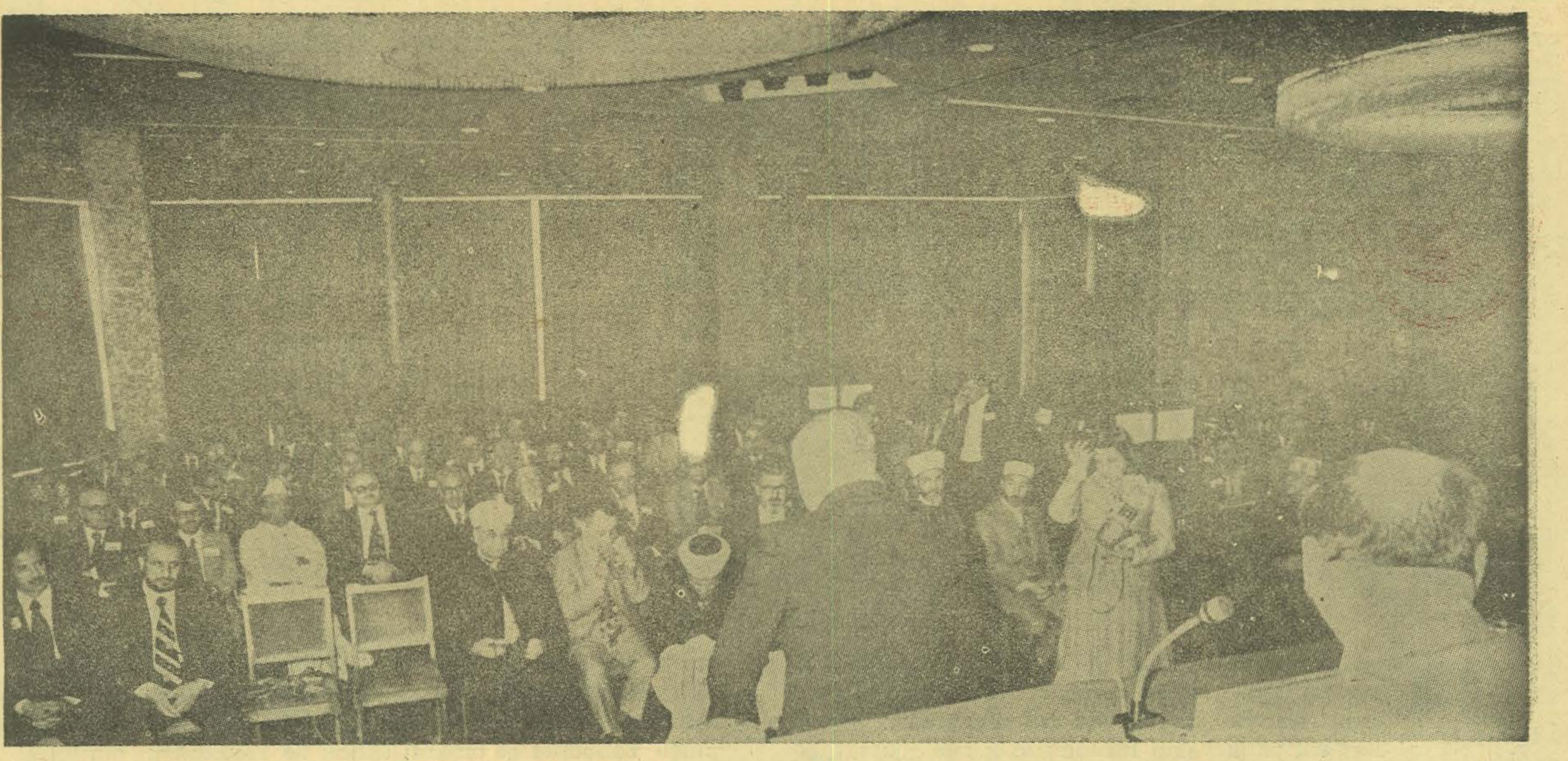

□ Siret-ün Nebi Konferansı müsbet bir şekilde başladı ve sona erdi. Murahhasa hey'eti konferansın hiç aksatılmadan yapılmasının lâzım geldiğini ifade ettiler.

Birinci Siret-ün Nebî Konferansında olduğu gibi İstanbul'da 5 gün devam eden İkinci Siret-ün Nebî Konferansına da elliyi aşkın müslüman ülkenin selâhiyetli temsilcileri, çeşitli ilim adamları, âlimleri ve bakanları katıldı. Türkiye Hükümeti adına Başbakan Yardımcısı, Devlet Bakanı ve Millî Selâmet Partisi Umum Reisi Prof. Dr. Necmeddin Erbakan ve Devlet Bakanı Hasan Aksay Çalışma Bakanı Şevket Kazan, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Abdülkerim Doğru, Bayındırlık Bakanı Fehim Adak iştirak ederken Dışişlerinin AP'li Bakanı Konferansı boykot etti.

İlmî ve akademik bir çalışma olup bir karar toplantısı olmayan 2. Siret-ün Nebî Konferansının açış konuşmasını yapan Hasan Aksay'dan sonra Başbakan Yardımcısı Necmeddin Erbakan da misafirlere hitaben bir konuşma yaptı. Konferansın açılış konuşmasında *«Manevî değerlerin ve insanî hasletlerin üstünlüğünü ortaya koyan İslâm Dini bütün müslümanların birbirinin kardeşi olduğunu ilân etmiştir. Aziz misafirlerimize bu kardeşlik hisleri ve bağlarıyla hoş geldiniz demekten bahtiyarlık duyuyorum. Siret Konferansı Hz. Muhammed (S.A.S.) in hayatını, yaşayışını mevzu edinmektedir. Şimdi bu ilmî konferansla yapılmak istenen husus bütün insanlığa hizmet için âlimlerin güçlerini birleştirerek bu mevzudaki bilgileri yeni ve en mükemmel bir sentez içerisinde sunmaktır.»* diyen Hasan Aksay'ın bu açış konuşmasından sonra Türk Hükümeti adına misafirlere hitaben Başvekil Yardımcısı Devlet Bakanı Prof. Dr. Necmeddin Erbakan bir konuşma yaptı. *«... Bu kadar muhterem zevâtı bu kadar ulvi ve hayırlı bir gâye için asırlar boyu İslâmî ilimlere merkezlik yapmış ve İslâmiyete canıyla ve herşeyiyle hizmet etmiş olanlara başşehirlik yapmış olan İstanbul'da toplanmış görmekten bahtiyarız, iftihar ediyoruz. Şimdi müslüman ülkeler yeniden birbirleriyle en ileri işbirliği ve kardeşlik münasebetlerini tesis etmenin gayreti içinde bulunmaktadırlar. İkili münasebelterde büyük mesafeler katedilmiştir. Bu meyanda atılan en mühim adım hiç şüphesiz İslâm Konferansı adımıdır.»* diyen Prof. Dr. Erbakan konuşmasında hülâsaten şöyle dedi:

«Bugün bu salonda İkinci Milletlerarası Siret Konferansı çalışmalarına başlamak üzere

☐ Milletlerarası 2. Siret-ün Nebi Konferansı geçen Cuma günü saat 10.00'da İstanbul Sheraton Oteli'nde çalışmalarına başladı. 15 Haziran Çarşamba günü sona eren konferans, Abdurrahman Gürses Hoca tarafından tilavet edilen Kur'an-ı Kerim'i müteakip açılmıştı. İslâm ülkelerinin ilim adamları ve profesörlerinden meydana gelen murahhasa hey'eti (yukarıda) konferansta İslâmî mevzuularda çeşitli tebliğler sundu ve «Siret Enstitüsü» kurulmasını teklif etti

bulunuyoruz.

Hepinizi hürmetle ve muhabbetle selâmlıyorum. Ve hepinize Türk hükûmeti adına hoşgeldiniz diyorum. Cenab-ı Hak'tan bu şerefli ve ehemmiyetli konferansın hayırlı ve başarılı olmasını diliyorum.

Bilindiği gibi Birinci Milletlerarası Siret Konferansı Kardeş Pakistan'ın Lahor şehrinde geçen yıl 3-14 Mart tarihleri arasında yapılmıştı. Çok faydalı olmuş ve başarılı bir konferans olarak önemli bir başlangıç olmuştur. Bu yıl ikinci konferansın Türkiye'de ve İstanbul'da olması Türk hükûmeti olarak bizi çok sevindirmiştir. Bu kadar muhterem zevatı bu kadar ulvi ve hayırlı bir gaye için, asırlar boyu İslâmî ilimlere merkezlik yapmış ve İslâmiyete canıyla ve herşeyiyle hizmet etmiş olanlara başşehirlik yapmış olan İstanbul'da toplanmış görmekten bahtiyarız, iftihar ediyoruz.

Bugün yeryüzünde toplam nüfusu 1 milyara varan 50'ye yakın müslüman ülke mevcut bulunmaktadır.

Bu ülkelerin büyük bir kısmı asırlar boyu tek bir bayrak altında birbirlerinin kardeşi olarak yaşadılar. Muhteşem bir medeniyetin ışıklarını saçtılar. Yeryüzünde hakkı ve adaleti temsil ettiler. İnsanlığa en büyük hizmetleri yaptılar.

Şimdi müslüman ülkeler yeniden birbirleriyle en ileri işbirliği ve kardeşlik münasebetlerini tesis etmenin gayreti içinde bulunmaktadırlar. İkili münasebetlerde büyük mesafeler kaydedilmiştir. Bu meyanda atılan en önemli adım hiç şüphesiz İslâm Konferansı adımıdır. 8 yıldan beri başarılı toplantılar yapan ve bu yıl Kardeş Libya'da toplanmış bulunan İslâm Konferansının 7. de geçen yıl İstanbul'da yapılmış ve bizleri son derece mesud etmişti.

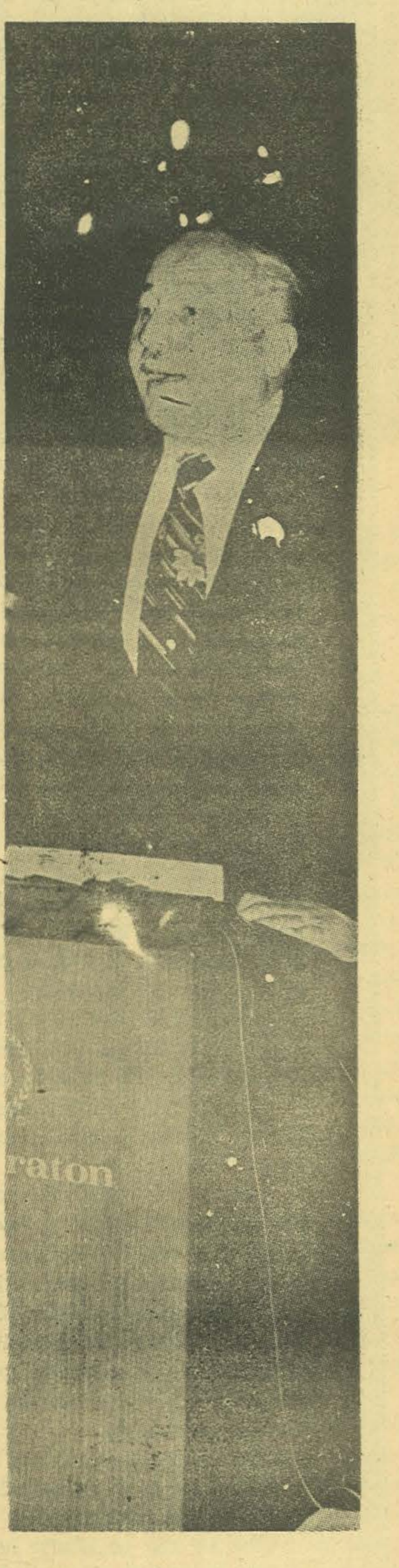
Bilindiği gibi beynelmilel Siret Konferansları ilmi, akademik çalışmalardır. Bir karar toplantısı değildir. Bir müslüman olarak: Müslüman olan veya olmayan bütün dünya ülkelerinde «Rahmeten lil Alemin» olan ve «Kainatın Serveri» olan ve bütün insanlık için bir örnek ve rehber olarak gönderilmiş bulunan Peygamber Efendimiz (S.A.S.) in her biri ayrı ayrı birer irşat olan mübarek hayatları, yaşayışları, sünneti seniyeleri Hadis-i Şerifleri, tutumları hakkında yapılan ilmi araştırmaların en yüksek seviyede ilmi tebliğler halinde bütün insanlığın faydasına sunulduğu bu ilmi çalışmalardan bahusus bütün insanlığın bu günkü buhranlı devrinde ne mühim mana taşıdığının idraki içindeyiz, çok şükür.

Bütün insanlığın kurtuluşu ve saadeti gayesi ile yapılan bu çalışmalara değer biçmek mümkün değildir. Böyle ulvi bir gaye için güzel İstanbulumuza teşrif etmiş bulunan bütün kardeş Müslüman ülkelerin hükûmet üyesi Bakanlarını, kardeş müslüman ülkelerinin çeşitli devlet kuruluşu temsilcileri ve kıymetli araştırmacıları mümtaz ilim adamları olarak hürmetle muhabbetle selâmlıyorum.»

Milletlerarası 2. Siret-ün Nebi Konferansına Batı Trakya müslümanlarını temsilen Gümülcine Müftüsü, İngiltere'deki müslümanları temsilen bir hey'et, İran Başbakan Yardımcısı Ahmedî, Irak Devlet Bakanı Cevari, diğer müslüman ülkelerin selâhiyetli temsilcileri ile birlikte Diyanet İşleri Reisi Süleyman Ateş de katıldılar. İlk günki Toplantı Cuma namazına kadar devam etti ve Cuma namazına toplu halde Sultanahmed Câmiine gelindi. Tıklım tıklım dolan Sultanahmed Câmiinde birlikte edâ edilen Cum'a namazını müetakip Topkapı Sarayına gidildi. Burada Devlet Bakanı Hasan Aksay misafirlere öğle yemeği verdi ve yemek sonrası Topkapı Sarayı müzesi misafirlere gezdirildi.

Beş gün müddetle devam eden 2. Siret-ün Nebî Konferansında, Konferansa iştirak eden delegeler tarafından İslâmî mevzuları alâkadar eden çeşitli tebliğler sunuldu ve üzerinde konuşuldu. Bu arada müslüman ülke temsilcileri arasında yapılan görüşmelerde daimî bir Siret-ün Nebî Konferansı Sekretaryası ile Dökümantasyon merkezi ve bunun yanı sıra ayrıca birde SİRET-ÜN NEBÎ ENSTİTÜSÜ kurulması hususunda temenni kararı alındı.

Konferansta söz alan delegeler Konferansın müsbet taraflarına temasla; «*Siret-ün Nebi Konferanslarının bundan böyle hiç aksamadan her yıl yapılmasının lâzım geldiğini*» ifade ettiler ve sayısız fâidelerini dile getirdiler. Ve İstanbul ile Bursa'nın tarihî yerlerinde yaptıkları gezilerden sonra ülkemizden ayrıldılar.

☐ Erbakan: Hükümet adına konuştu...

• TUĞRA

MUSTAFA YAZGAN

Zehirli hançer ve mücâdele

Bugün Türkiye'de, sessiz fakat son derece hayatî bir savaşın içindeyiz. Bu savaş, ana sebepler ve genel yapı itibariyle şu temellere dayanmaktadır:

Son elli yıllık yakın tarihimizin içinde gömülü, çözülmemiş problemler, kafalarda bir fikre erişememenin haklı bunalımını doğurmaktadır.

Son elli yıllık tarihin içinde gömülü karanlıkların aydınlanması, son yüz elli senelik biraz daha uzak mâzinin içindeki tarihî sebeplere bağlı bulunmaktadır.

Son elli yıl içinde vukua gelen bazı hâdiseler ve bir kısım tarihî şahıslar, milletin bilmesi lâzım gelen gerçek yönleri ile bilinemediği için, Türkiye'de bu hâdiselere ve şahıslara verilen kıymet hükümlerinin, birbirine taban tabana zıd bir yönde tesbit edilmekte oluşu, savaş cephelerini ayırmaktadır.

Tanzimattan günümüze kadar sürüp gelen MİLLET ve SAHTE AYDIN arasındaki ayrılık, bu savaşın ana sebeplerinden biridir.

Bu savaşın temelinde, en az bin yıllık Anadolu'daki Müslüman - Türk kültürü ile, millî yapımıza yüzde yüz zıd olan Batı kültürü çarpışmaktadır.

Kur'an Şeriatına inanmak, Kur'an kültürünü ve İslâm Ahlâkını cemiyete hâkim kılmak, dünya ve Türkiye'nin içinde bulunduğu bir yığın siyasî, iktisadî, içtimaî, hukukî, kültürel problemleri, İslâm'ın ulvî ölçülerine nisbet ederek yorumlamak ve bu tahlillerin sonuçlarını millî bir kanaat olarak, her türlü çağdaş teknolojik vasıtalar ile millete mal etmek, ışıklı bir dinî hayatın feyz ve bereketi ile mânevî heyecanını yaşamak, İslâm'a aykırı olmayan millî gelenek ve göreneklerimizi bütün yönleri ile serbestçe ve beraberce yaşamak, kültürümüzü serbestçe yaymak ana tezlerine dayalı bir «Millî Görüş» ile, en az elli yıldır Kur'an ve İslâm kültürüne yabancı bırakılmış ve bu kültürün aleyhindeki çok kesif ve devamlı propagandalarla açıkça inancını yitirmiş, inancına bağlı millî kültür unsurlarını bu kayıp içinde reddeden, ruhî ve fikrî boşluğunu «Batı cemiyetleri» nin heyûlâsı ile doldurmağa çalışan, bunun için Masonizme hizmet eden, Siyonizmin emellerine âlet olan, Marksizmi benimseyen, içtimaî baskılarla bunu «Sosyalizm» hüviyetine bürüyen, bütün millî problemleri bu kof ve sığ beşerî doktrinlerin şifa getirmez ilkeleri ile izaha çalışan, gerçek anlamı ile mutaassıp bir «Devrimci Görüş» bu savaşın ana cepheleridir.

Türkiye'de gereği kadar bilinmeyen, fakat hâdiselerin tarihî gelişim hattı içinde ana faktör olan başka gerçekler de var.

Bir bütün parçalara ayrılırsa bütünlük vasfını kaybeder. Tuğladan yapılmış dev bir bina, kendini meydana getiren tuğlaların tek tek sökülmesi ve taşınması sonunda ortadan kalkar. Kocaman bir ekmek, her ısırışta bir parçası bölünmek suretiyle istihlâk edilir. Kaya parçaları azimli, devamlı ve kuvvetli balyozların darbeleri altında ufalanır. Bir çok millet, hasmını için için parçalayarak eritmiştir. Müslüman «Böl, parçala, yut!» prensibinin İslâm - Türk tarihindeki acı tablolarını unutamaz.

İlk cümleyi şimdi bir kerre daha ifade edelim:

Türkiye'de gereği kadar bilinmeyen, fakat hâdiselerin tarihî gelişim hattı içinde ana faktör olan bir gerçek var.

İslâm, son ve kâmil Peygamber'in çağlar üstü ebedî mesajı ile insanlığa gerçekleri bildirmeğe başladığı anda, ortaya çıkan «İslâm düşmanlığı» küfrün binbir renkli kostümlerini giyerek zuhur etmiş ve bu düşmanlar, «İslâm» hakikatini yok etmek, «İslâm» ışığını karartmak gibi kof bir hayâli gerçekleştirmek için, bütün imkânlarını seferber etmekten çekinmemişlerdir. Allah'a isyan eden «Şeytan» ın, kavimleşmiş topluluğu Yahudiler ve onların fitnesi ile Yahudilere müttefik olan zümreler, «Yahudi tarihi» nin her safhasında İslâm gerçeğini tahrif ve tahrip etmek için, İslâm'a karşı «küfür ittifakları» yapmışlardır. Bu ittifakların iç ve dış disiplinini koruyan ve İslâm'a karşı «Böl, parçala ve yut!» düsturunu tatbik eden organizasyonun ismi BEYNELMİLEL MASON LOCALARI'dır. Masonlar bütün dünyada, başta Cumhurbaşkanları ve Başbakanlar olmak üzere ordu kumandanlarını, ordunun kilit noktalarını, devlet mekanizmasının hayati merkezlerini, üniversite ve diğer kültür ve eğitim kuruluşlarını, halk efkârını oluşturan vasıtaları, irili, ufaklı müesseseleri kendilerine sâdık kişilerle kontrolları altında tutarlar. Yahudi zekâsının, fikir ve ideolojileri bile kontrolları altına alma buluşunu burada ifade etmek gerekir. Masonluğun tek hedefi, yeryüzünden İslâm gerçeğini fikir, ideoloji, hayat tarzı plânında topyekûn ortadan kaldırmaktır. Bu hedefe erişmek için masonluk siyasî, hukukî, ekonomik, sosyolojik, felsefî ve ahlâkî sâhâda bir yığın «Beşerî doktrin» üretmiştir ve hâlâ üretmektedir. «Beşerî doktrinler» in binbir tezadına, güçsüzlüğüne rağmen «İlâhî gerçeklere» karşı şeytanî bir inad ve yüzsüzlükle direnmesi de, ibretli, hikmetli bir kâinat gerçeğidir.

Beynelmilel Mason Locaları, İslâm bütününü parçalara ayırıp, sonra her parçayı kendi içinde dejenere edip, en sonunda topyekûn yok etmek hedefi ile, İslâm ve Türk tarihi boyunca birçok ihânetlere teşebbüs etmişlerdir. Bu ihanetlerin millî bünyemizde açtığı derin yaralarla biz, milletçe bu hâle geldik. Kesinlikle bilelim ki, bugün aynı ihânetler, için için katlanarak ve bir takım masum kelimelerin, değer hükümlerinin, toplumu aldatan siyasî, askerî, içtimaî ve iktisadî kanaat ve telkinlerin arkasına gizlenerek devam etmektedir. Milletin büyük bir çoğunluğunca, hiçbir fevkalâdeliği olmadığı zannedilen günlük hâdiseler içinde, çok şeyler olmaktadır.

Beynelmilel Locaların, Türkiye ajanları, Müslüman - Türk Milletinin dikkat ve hassasiyetini başka yönlere çekmek, bütün hâdiseleri İslâm'ın aleyhine ve kendi protokol, plân, proje ve menfaatleri lehine yorumlamak ve oluşturmak vazifesi ile meşguller. Türkiye'de düşünce ve fikir hayatı öldürülüyor. İnsanların düşünecek zaman bulamamaları için eğlenceler, konserler, sinemalar, televizyon densizlikleri, maçlar tertip ediliyor. Hayat pahalılığı ile vatandaş, psikolojik bunalım ve çaresizliklere itiliyor. Grevler, lokavtlar, anarşik olaylar, harb, hastalık, ihtilâl ve isyan tehditleri ile korkutulan kitlenin kulağına sahte ve çürük «kurtuluş teorileri» fısıldanıyor. Sahte kahramanlar ortaya çıkarılıyor. Gazeteler, mecmualar, kitaplar, kartpostallar, plâklar, radyo ve televizyonlar ardı arkası kesilmeyen bir iç telâşın, kollektif bir hıyanetin karşılıklı paslaşmaları içinde bu sahte kahramanları, Müslüman - Türk Milleti'nin kaderine hâkim kılmak istiyorlar. Bir milletin beyni yıkanıyor. Gerçek ve samimî kanaatlerin yerini, yanlış ve iğreti kanaatler dolduruyor. Şu anda, milletimizin kafası «esrâr» dumanları içinde sarhoş ediliyor. Sarhoşluk kıvamına gelince, bu milletin eline bir zehirli hançer verilecek ve bugün bizi aldatan vatan ve millet hâinleri, bu milletin bilmeden kendi kendini hançerlemesine, intihar etmesine yol açacaklardır.

«Çanakkale Harbi'ne benzedi bu seçim. Yedi düvel MSP'ye karşı saldırdı»

MİKROP HARBİ YAPTIK

Yılmaz Yalçıner yazıyor

Erbakan, Siret-ün Nebî Konferansı'na iştirâk etmek maksadıyla İstanbul'a gelmişti. Ecevit'de İstanbul'daydı. Her ikisinin aynı gün Ankara'dan uzaklaşıp, İstanbulda bulunmaları, aklı fikri Ecevit'i iktidarda görebilmek olan gazeteci takımını heyecanlandırmıştı. Öyle ya, acaba iki lider İstanbul'da şöyle bir başbaşa görüşme mi yapacaklardı? Ankara'nın «curcunası»ndan uzakta daha rahat konuşabiliriz diye mi düşünmüşlerdi?..

İstanbul'un pembe ve kızıl kalemleri bu ihtimâllerle sevinçli elerini uğuşturuyorlar.

— Eğer, öyleyse, bu işi oldu bil, yaşşadık gitti... diyorlardı.

Erbakan'ı bu heyecanla Yeşilköy'de istikbâl etmişlerdi. Etrafında bu sebeple pervâne olmuşlardı :

— Hocam, Sayın Ecevit'de İstanbul'da.. Acaba bir görüşme yapacak mısınız?..

Hoca'nın cevabı bütün hevesleri kursakta bırakacak mahiyetteydi :

«— Böyle bir şey yok... Biz Siret-ün Nebî Konferansı'na katılmak için İstanbul'da bulunuyoruz.»

Yâni Erbakan'ın Ecevit'le görüşmeye niyeti yoktu. Fakat, ilâve ediyordu :

«— Şayet Siret-ün Nebî Konferansı'na gelirse memnun oluruz. Orada faydalı bir konferansı takib etmiş olurlar..»

Bitti!..

Anlaşılan iki lider buluşmayacaklardı. Ecevit'in kalkıp da Siret Konferansı'na iştirâki beklenemezdi. Ecevit, İstanbul'daki pâyandalarına teşekküre gelmişti. Partisine ve kendisine destek olan gazetelere teşekküre.. O kim, Siret Konferansı'na iştirak eden kimdi?..

Böylece, Eco'larını iktidarda görebilmek hevesleri kırılan gazeteci takımı, ertesi gün Erbakan'ın çevresinden kayboluvermişti. Fakat bu def'a Siret Konferansı'ndan başlayarak, Sultanahmed Camii'nde edâ edilen Cum'a namazından, sonra Hoca, Milli Gazete'yi ziyaret edip, MSP'nin İl Merkezi'ne gidinceye kadar kalabalık bir halk kitlesi vardı. Merakla Hoca'yı takibediyorlardı.

Acaba ne diyordu Hoca, seçimlerin neticesine?..

Bendeki istifham da buydu?. Acaba ne diyor?... Şöyle bir fırsat bulur öğrenebilirsem, Sebil'in okuyucularına aktaracaktım. Milli Gazete personeliyle koridorda fotoğraf çektirirken baktım. Gayet neş'eliydi. Besbelli çok yorgundu. Fakat, hissettirmiyordu Hoca. Birara gözgöze geldiğimizde, hâl hatır sorup,

«— Bekleyiniz, arabada rahatca görüşelim..» deyince kenara çekildim. Az sonra da makam arabasında Muhterem Erbakan'la yanyanaydık. Bastım teybin düğmesine ve hiçbir şey sormadım. Biliyordu sormak istediğimi, merak edileni biliyordu, derhal söze girdi :

«— Milli Selâmet'in reyleri azalmamıştır, artmıştır» diye başladı. Mühimdi bu.. Çok mühim. Hakikaten MSP'nin reylerinde bir azalma değil, bilakis artış görülüyordu. 1973 seçimlerinde MSP 1.265.771 rey almışken, şimdi 1.271.620 rey almıştı. Yâni 5.849 kişi daha Milli Selâmet hareketinden yana ağırlığını ve tercihini ortaya koymuştu.. Bu hususun ehemmiyeti üzerine Yeni Devir'de İsmet Özel şöyle yazıyordu :

«1977 seçimlerinde MSP'yi kimler, niçin desteklemişlerdir?

Önce bir ayıklama yapalım ve verilen 1.271.620 oyun bir kısmının şahsî endişeler ve arızi sebeplerle MSP'ye kaydığını farzedelim ve şuurlu olarak 1 milyon kişinin oylarıyla MSP'yi desteklediğini kabul edelim.

Bu olağanüstü bir hadisedir. Çünkü bir milyon müslüman küçük hesapları aşarak inancı doğrultusunda tavır koymaya hazır durumda ise İslâmî hareket sağlıklı bir platforma oturma yolunda demektir.»

(...)

«Bir husus daha : Büyük bir ihtimalle sözkonusu 1 milyon kişi tamamen 1973 de MSP'ye oy vermiş kişilerden ibaret değildir. Hatta 1973'de MSP'ye oy vermiş kimselerden bazıları çeşitli propagandaların tesirinde kalıp ya çekimser durmuşlar, yahut başka partileri desteklemişlerdir. Her iki halde de belli olan şudur ki MSP son derece seçkin bir kitlenin desteğini kazanmıştır. Bu bir milyon insan tercihini yeni bir dünya lehine kullanmış, inancın sorumluluğuna bir yorum getirmiştir.

İşte inanç sorumluluğunun bu yorumu bizim bu seçimlerden MSP'nin (isterseniz İslâmcı tavrın) çok kârlı çıktığına kani olmamız için yeterlidir. Çünkü Türkiye'de birçok şey daha yeni başlıyor.»

(11.6.1977)

Evet, İsmet Özel'in de dediği gibi «Türkiye'de birçok şey daha yeni başlıyordu». Nitekim, Erbakan'ın bir seçim mücadelesi hakkında yaptığı benzetmeler de bu «yeniler»in işaretleriydi. Hoca :

«— Bu yaptığımız iş bir Çanakkale Harbidir. Yedi par-

(Sayfayı Çeviriniz)

□ Erbakan : 77 seçimlerinde mikrop harbi yaptık...

tiye karşı, yedi büyük tirajlı gazeteye karşı, ve yedi çeşit mikroba karşı... Yâni o yedi mikropdan neyi kasteddiğimi biliyorsunuz; birtakım mihraklar, köy - köy dolaştılar, fotomontajlar, yalanlarla, tezviratlarla milleti aldatmak için ellerinden ne geldiyse yaptılar.»

Üzerine basa basa söylediğine göre Hoca, bu «mikrob» tabirinden neleri kastedmek istediğinin iyi anlaşılmasını istiyordu besbelli. Oysa, tam o sıra bindiğimiz araba, Millî Gazate'nin köşesini dönmüştü ve tam «mikroblar yuvası»nın önünden geçiyorduk. Bilmem Hoca, mikrobların burada yuvalandığını ve Anadoluya buradan yayıldıklarını biliyor muydu. Fakat, ben biliyordum Koskoca rotatifi olan matbaayı kapatıp da bütün seçimler boyunca tonlarca kâğıt tüketerek, yalan ve tezvirat ürettiklerine bizzat şahid olmuştum. Becerikli mikroplardı bunlar.. Hem öylesine becerikli mikroplar ki, biz o sıralarda Sebil'i bastırabilmek için zırnık mürekkeb bulamazken, bunlar varil varil mürekkeb harcayarak yalanlarını döndürüyorlardı. Matbaa mürekkebi karaborsa olmuştu ve biz, bu malın tekelci sermayesinden bir küçük varil mürekkeb koparabilmek için cebimizdeki bütün paramızı vermek bahasına aracı - komisyoncu peşine düşmüştük. Neyse...

Hoca'yı dinliyorum :

«Biz 1973 seçimlerini Malazgirt Harbine benzetiyorduk; nasıl oradan Anadolu'ya hak ve adalet geldiyse, yurdumuzun havasına suyuna sinmeye başladıysa, Millî Selâmet de 1973 seçimlerindeki zaferi ile yeni bir Malazgirt yapmış oluyordu. Millî Selâmet henüz kuruluyor, seçimlere giriyor, bâtılın bozgunu şaşkın bakışları arasında Türkiye'de gelip yerine oturuyordu..»

Düşünüyorum, bu benzetmeyi.. Ankara'nın bugünkü en büyük (bulvarı) caddesi bir tarihlerde köylüye kapalıymış. Hani İstanbul'un Galata köprüsünden kamyonlar nasıl sabaha karşı ve gece yarısı geçme hakkına sahibtir, başka zaman geçemezler; bir tarihlerde Ankara'nın bu büyük caddesinde de eşeğine binmiş tarlasına - bağına giden köylü, ancak ya sabah ezanı veya yatsıdan sonra geçebilirmiş... Aksi zamanda ne mümkün... Medeniyyetçilre (!) kurmak veya yamanmak istedikleri medeniyyete (batıcılığa) mugayyir bulurlarmış köylünün caddeden geçmesini.. Sonra, Allah selâmet versin, muhterem babam anla[illegible]rdı; üç bacaklı sehbalarda ak - ak sakallı nur ihtiyarların sallandırıldığını. Ezanın türkçe okunduğunu.. Kur'an'ı Kerim'lerin toplatılıp yakıldığını... Bunları düşünüyorum bir çırpıda ve şimdi, İstanbul'un bir büyük binasında müslüman ülkelerin temsilcilerinin toplandığını, bu toplantının Kur'an'ı Kerim tilâved olunarak başladığını ve şimdi yanyana bulunduğumuz zatın yani Muhterem Erbakan'ın bu toplantıyı bir parti lideri olmanın ötesinde Türkiye'nin Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı olarak açtığını.. düşünüyorum...

Nereden nereye!..

Evet, Hoca konuşmaya devam ediyor, Malazgirt'den sonrasını anlatıyor :

«— Bu sefer Cenab-ı Hakk'ın lûtfuyla 150 milletvekili bekledik ki, bayrak burca dikilsin. İşte onun için çalışmalarımız bu esasa göre tanzim edildi. Bu gayreti, bu mücadeleyi, bu cehdi gösterdik. Seçim konuşmalarımızdan hatırlayacaksınız, hep İstanbul'un Fethi ve bayrağın burca dikilmesi hadisesi olarak düşündük. Ancak, muharebe başladıktan sonra, son 15 günde mikrob harbine geçtiler...»

Yâni mertlik gitti!.. Köroğlu'nun haykırışını duyuyor musunuz; **«Tüfenk icâd oldu mertlik bozuldu..»** deyişini?.. Zamanımızda tüfenk alelâde silâh oldu ama, nâmerdler halâ ortalıkta hem de bu def'a silâhları tüfenk değil, mikrob.. Buna **«Biyolojik Harb»**de deniyor. Amerikası, Rusyası Vietnam'da bol bol tatbik etti bu insanlık dışı usulü.. Uşakları Filipinlerde Moro mücahidlerine karşı denediler.. Milyonlarca insanı, mikrop bombaları atarak salgın hastalıklarla kırdılar. Hoca, seçimlerin son 15 gününde hasımlarının giriştikleri mücadele şeklini, bu **«mikrob harbi»** usulüne benzetiyor. İnsanlık dışı, gayrı meşru buluyor.. Ve işte o zaman mertçe mücadeleye girenler, bayrağı burclarda dalgalandırmak isteyenler hasımlarının bu iğrenç metodu karşısında müdafaaya çekiliyor :

«— Bütün güçleriyle saldırdılar. Yalnız Millî Selâmet Partisi'ni hedef aldılar. Muharebe İstanbul'un Fethi değil, Çanakkale Harbi oldu. Niçin Çanakkale'ye benziyor? Orada da yedi düvel saldırdı. Fakat hesaplarını yürütemediler. Muvaffak olamadılar. Çanakkale geçilemedi. Geçemediler. Şimdi de öyle oldu : Çanakkale geçilemez!..»

Hoca'nın şu «Yedi düvel» tabirini pek sevdim. Yedi düvel... Çanakkale önlerinde, İngiliz'i, İtalyan'ı, Avusturyalı'sı, İskoç'u, Fransız'ı vardı.. Yâ şimdi, bir seçim öncesi MSP'nin karşısında kimler vardı?.. Ortak Pazarcılar var mıydı? Evet... Amerikası var mıydı? Evet... Nato'su var mıydı? Evet!.. Galiba bunlar, Çanakkale önünde devrin dev zırhlılarına binip gelerek ölüm kusan «yedi düvel» den daha çoktular.. Sadece bir Ortak Pazarcılar tam 10 ülke idi...

Ama işte geçilemedi Millî Selâmet müdafaası.. Geçilemedi ve bil'akis... Hoca şöyle izah ediyor :

«— Çanakkale geçilemez!.. Neden? Çünki, Millî Selâmet'in Türk siyasetindeki mihver ve mihrak oluşu şimdi daha çok keskinleşti. Evvelce birtakım MSP dışında alternatifler vardı. Ama şimdi kalmadı. MSP olmaksızın Türkiye'de hiçbir iş yapılamayacağı anlaşıldı. Daha da anlaşılacak. Bu iki hakikat iyi bilinmeli..»

«— Biliyorlar, Hocam, biliyorlar..» diyecektim vazgeçtim. Çünkü, o da görüyordu, solcu ve sağcı - salak gazetelerde yazılıp çizilenleri. Solcuların tıpkı, 1973'ün akabinde olduğu gibi yine «kur» yapmaya başladıklarını ve renksizler taifesini saran telâşı.. Seçim seçim diye ortalığı velveleye verip, MSP'yi akıllarınca saf dışı bırakmak suretiyle, yelyelpelek iktidara oturacaklarını sananların neticede nasıl merkepden düşmüşe döndüklerini, Hoca da biliyor, görüyordu elbette...

Evet, MSP bir mücadele vermiş ve bu mücadeleden geçmişte aldığı reyleri artırarak ve siyasi plândaki nüfuzunu güçlendirerek çıkmıştı. Hem de hasımlarının bir sürü gayrı meşru mücadele usullerine başvurmalarına rağmen... Meselâ şu seçmen sayısı mes'elesi ve mükerrer rey mes'elesi... Erbakan :

«— İkibuçuk milyon mükerrer rey kullanılmıştır» diyordu.

Yâni seçmen olmayan tam ikibuçuk milyon rey sandıkları istilâ etmişti.

«— Hesap ortadadır. İkibuçuk milyon fazla rey kullanılmıştır. Kimsenin buna itirazı mümkün değildir. Gık diyemez. Asgari seçimin yenilenmesi gerekir..

Çünki, geçen seçimde 17 milyon seçmen vardı. Bu seçimde 21,5 milyon seçmen olduğu iddia edildi. Yani 4 senede 4,5 milyon seçmen artışı.. Bu mümkün değil.. Seçmen olmak için 20 sene evvel doğmuş olmak bugün 20 yaşında olmak lâzım. 20 sene önce 1954'de Türkiyenin nüfusu 27 milyondur. Eğer istatistiklere bakarsanız 4 sene zarfında nüfus artışı 3 milyondur. 20 sene evvel 3 milyondur. 03 milyondan bugüne gelinceye kadar o yaştakilerde ölüm nisbeti var mı, var.. Bu bir.. Ayrıca şimdiki yaşlıların ölümü.. ki bu yüzde 2,5'dur. Şimdi doğum nisbeti çok olduğu için nüfusumuz artıyor. Bütün bunları hesaba kattığınız zaman bir artış belki olur ve ikibuçuk milyon rey mükerrerdir. Mükerrer oy nasıl kullanıldı, bir bir ilân ettik. Zabıtlar da ortadadır. Ankara'da bir talebe yurdunda 43 kişi kalıyor ama, oradan 500 rey çıkıyor. Yenimahalle'de bir bölgede 300'den fazla mükerrer rey tesbit edilmiştir. Mükerrer rey demek, sizin gidip de aynı isim altında birkaç yerde rey kullanmanız demek değil. Böyle de yapıldı. Çok yapıldı, Fakat, asıl yapılan şu : Seçmen yazımı esnasında yurtta kalanlar bir sürü isim adına uydurup kart alıyorlar. O isimde şahıs yok. Yok ama, arayan soran kim, onlar yazdırıyorlar... Sonra da gidip muhtardan o kadar seçmen kartını alıyorlar. Sandık başında bu kartlarla olmayan şahıslar, seçmenler hesabına rey kullanıyorlar. Adı diyelim ki, Recep, elindeki kart Mehmed oğlu Ahmed'e ait ve böyle biri de yok, gidiyor o kartla rey kullanıyor. Ahmed oğlu Mehmed, Hasan oğlu Hüseyin.. uyduruyorlar! Yâni bir olmayan isimlere uydurulan düzenlenen seçmen kartlarıyla kullanılan reyler var, bir de aynı şahsın birkaç yerde adını yazdırmak suretiyle aldığı kartlarla kullandığı mükerrer reyler var.. Bu mahdut.. Hem şu mahallede, hem bu mahallede rey kullanma mahdut.. Fakat, olmayan şahıslar adına düzenlenen seçmen kartları milyonlarca.. Asgari ikibuçuk milyon..»

1946'larda seçim sandıklarını kaçırmışlar CHP'liler. İstanbul'da denize atmışlar. Yakmışlar... Hem de gözler önünde.. Kepazelik bir seçimmiş 1946

seçimleri... Bu yıl Pakistan'da Butto'nun yaptığı gibiymiş. Ama Türkiye Pakistan değil ki, maaşallah ilerliyor (!). Dolayısıyla şaibeli seçim usulleri de ilerliyor. Daha şeytanî usullere başvuruluyor. Sandıklar kaçırılmıyor, sandıklar şişiriliyor. Militanlar, müstear isimle yazı yazmaya meraklı muharrirler gibi, sevdikleri isimlere kart çıkarttırıp, Ahmed'ken, Mehmed, Mehmed'ken Hüseyin olup sandığa giriyorlar...

Ey, hukuk düzeniydi hani?..

Hani Yüksek Seçim Kurulu diye birşey vardı?..

Erbakan Hoca'ya alacağım cevabı bile bile soruyorum.

Gülüyor ve :

«Hangi Seçim Kurulu diyor?.. Hangi...»

Öyle ya, bir partinin lideri olarak ve ayrıca halen Türkiye'nin Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı olarak Erbakan açıkca ihbarda bulunuyor da kıpırdayan yok...

Başka hususlarda ortalığı velveleye veren basın susuyor...

Hayret! diyorum yavaşca...

Hoca :

«— Niçin hayret ediyorsun, burası Türkiye..» diyor... Bir devlet adamı söylüyor bunu ve gayet manidar bir üslûbla söylüyor. Hayret edilecek birşey yok, Niçin? Çünkü burası Türkiye...

Vah Türkiyem vah!..

Hoca'nın dediği en doğrusu, canı gönülden katılıyorum :

«Türkiyem bu senin halin bir nasib işidir, nasib...»

Mükerrer reylerle seçimler, keferece «dont» tabir olunan sistemle milyonlarca vatandaşın iradesini çiğneyip geçen seçimler ve nihayet bâtılın zulmü, hem bir nasib işi Türkiyem...

N'apalım lâyık olduğunla idare olunuyorsun. Lâyık olduğumuzla idare olunuyoruz!..

Bir kere daha neyse.. diyelim. Gelelim mülâkatımızın devamına. Erbakan'ın seçimlerden sonra Türkiye'nin iteklendiği Hükûmet buhranı hakkında söylediği şu :

«— Renksizler ve solcular sadece bozarlar, yıkarlar.. Bunlar hiçbir şey yapamazlar.. Bu memlekette artık Millî Selâmet'siz hiçbir şey yapılamaz!.. Milletimiz Millî Selâmet'e düşman olanların şu halini görmelidir. Bunların nasıl beceriksiz kimseler olduklarını bir kere daha görmelidir.»

Görüyorlar Hocam, hiç merak etme görüyorlar... Millet bunların düştükleri kepazeliği yakinen görüyor. Ve Millî Selâmet'e bir kere daha hak veriyor. Evet, bunlar sadece bozarlar, yıkarlar, engellerler.. Bunların elinden has ve hâlis iş gelmez...

Bu dahi nasib değil midir?.

Amenna!

Hattâ burunlarından geliyor şu esnada.. Hele Demirel'in burnundan geldi dünya.. Adım gibi biliyorum bunu. Galiba «Millî Selâmet pişman etmez» sözünden Demirel ve Ecevit hariç tutulmuş.. **Millî Selâmet şimdi her ikisini de pişman etti. Biri, yani Demirel hükûmeti yıkıp şu hale düşmekten pişman, diğeri yani Ecevit de koltuğun eşiğinde tıknefes kaldığının dünya âlemce bilinmesinden pişman...**

Herkes geçmişi hatırlıyor. Millî Selâmet'in fikazını hatırlıyor :

«Efendiler gelin etmeyin, memleketi yeniden hükûmet buhranına iteklemeyin. Şu kadar yapılacak hizmet var. Fabrikaların temelleri atıldı. İnşaatlarına başlandı. Bir hamleye girdik. Bu hamleyi gözlerinizi döndüren hırslarınıza feda etmeyin. Hizmetleri akamete uğratmayın. Seçim de olsa yine boynuzun ölçüsünün aynı olduğunu göreceksiniz. Bu millet artık sizlere başınıza buyruk iktidar vermez. Millî Selâmet'in denetiminden kaçamazsınız. Oturun oturduğunuz yerde de milletin verdiği vazifenizi yapın. Ülkeyi tekrar buhrana iteklemeyin..»

Daha dün seçim öncesi Millî Selâmet muhatablarına bunu söylemiyor muydu?..

E, görünen köy kılavuz istemez, demişler. Bu akıbet görünüyordu. Göre göre memleketi buhrana, kendilerini de bataklığa sapladılar. Elbette Demirel'in burnundan geliyor şimdi. Belki de öfkesinden burnundan soluyor. Ecevit de iktidar olamamanın hırsıyla aynı şekilde, desem yanılmış olur muyum?..

Demirel Londra'da Kartır'la görüştükten sonra seçim kampanyasını açarken Erzurum'dan şu lâfı etmişti :

«Millî Selâmete verilen rey, Halk Partisi'ne verilen reydir..»

Acaba öyle midir?..

Ben Halk Partili değilim. Değil Halk Partisi'ne rey vermek, bu partiye günahımı vermem. Ama şu bizim mahallenin Halk Partili Muhtarı bizi kaydedip de dürüstçe seçmen kartımızı gönderseydi, reyimi Millî Selâmet'e verecektim. Millî Selâmete rey vermekle CHP'ye mi rey vermiş olacaktım. Yoo, asla!... Hangi kıyas mantığı bu?.. Süleymanca kıyasdan başka hangi?.. Biliyorum ki, MSP'ye rey veren bir milyonu aşkın inanmış insan, reyleriyle Demirel'in bu sözlerini burnundan fitil fitil getirmiş bulunuyor.. Bizim mahallenin Halkçı muhtarı oyun etmemiş olsaydı, atacağım reyle ben de fitil fitil getirmiş olacaktım, Demirel'in de Ecevit'in de burnundan... Erbakan Hoca, usulsüzlükleri teşhir ederek «Bu seçim yenilenmelidir!..» diyor.

Ah bir yenilense Ecevit ve Demirel'den başka bu defa o halkçı muhtarın da burnundan fitil fitil getireceğim.

Millî Selâmete verilen reylerin değil, Adalet Partisi'ne verilen reylerin Halk Partisi'ne yaradığı şimdi gün gibi âşikâr değil mi?..

Mikrob yuvalarına gün - güneş yüzü düşmez onun için izbelerde yuvalanırlar, onun için sadece onların dışında bugün millet AP'ye verilen reylerin CHP'ye yaradığını biliyor gayrı. Neden?..

Ben değil Hoca versin bunun cevabını :

«— Çünki, her ikisi de aynı... Aynı mason... Aynı merkezden talimat alıyor.. Esasen aynı kökten geliyorlar. Adalet Partisi'nin işi nedir şimdi? Adım adım Halk Partisi'ni solculuğu büyütmek.. Bu erken seçim kararını beraberce niçin aldılar sanıyorsunuz?.. Talimat aynı yerden geliyor da ondan.. Biri müteahid diğeri taşeron... CHP müteahhid, AP taşeron!.. Buna havale ediyor, hükûmeti yık, diyor, bu da yıkıyor.»

Hay ağzına sağlık Hoca... Senelerden beri yazıp çiziyoruz, bunların aynı kökten, aynı merkezlere bağlı hizibler olduğunu da anlatamıyoruz. Birinin masonluğu aşikâr idi, diğerinden kuşkulu idik. Hep soruyor-

(Devamı 15. Sayfamızda)

Devlet İstatistik Enstitüsü MSP Liderini doğruladı

Yüksek Seçim Kurulunun 5 Haziran Milletvekili Genel Seçimleri için ilan ettiği seçmen sayısıyla, Devlet İstatistik Enstitüsünün 1975 nüfus sayımı neticelerine göre tesbit ettiği seçmen sayısı arasında 3 milyonluk bir fark bulunduğu ortaya çıkmıştır.

Yüksek Seçim Kurulu seçimler öncesinde Türkiye'de 21.181.519 seçmen bulunduğunu resmen ilan etmiştir. Devlet İstatistik Enstitüsünün 1975 nüfus sayısı tespitlerine göre 1977 yılında 21 ve üstündeki yaştaki vatandaş sayısı ile 18.256.420'dir. Arada 2.925.099'luk bir fark bulunmaktadır.

Devlet İstatistik Enstitüsünün rakamlarına göre içinde bulunduğumuz yılda Türkiye'nin nüfusu 41.815.000'dir. Yüksek Seçim Kurulunun ilan ettiği 21 milyonluk seçmen sayısına göre ise Türkiye'nin nüfusunun 47 milyon olması gerekmektedir.

Meseleyle alâkalı olarak bilgi veren bir devlet istatistik uzmanı, seçmen yaşındaki nüfusun 1961 yılından beri hep % 43 nisbetinde seyrettiğini, 1977'de Yüksek Seçim Kurulunun ilan ettiği seçmen sayısıyla bu nisbetin birden bire % 49'a fırladığını, bunun ise Türkiye'deki nüfus gelişmesine ters düştüğünü belirtmiştir.

Yüksek Seçim Kurulu'nun bir yetkilisi, 21 milyonluk seçmen sayısına ev ev dolaşılarak hazırlanan seçmen kütükleriyle erişildiğini, hazırlanan seçmen listelerinin toplamından bu sayıyı bulduklarını bildirmiştir.

Devlet İstatistik Enstitüsünün tesbitleriyle ilân edilen seçmen sayısı arasında yaklaşık 3 milyon kişilik bir fark bulunması, mükerrer oy ve yaşı küçüklerin oy kullandığı iddialarını teyid etmektedir

□ Elim bir trafik kazasında ŞEHİD olan kardeşimiz Mehmed DEMİRCİ

İki şehîd daha verdik

Almanya'dan [illegible] gelerek Trabzon'daki seçim kampanyasına katılan kardeşlerimizden ikisini **elîm bir kaza neticesi kaybetmiş bulunmaktayız. Bunlar aslen Çaykaralı olan MEHMED DEMİRCİ ve SÜLEYMAN GENÇ** isimli iki mücâhid kardeşimizdir. Bunlar, 29 Mayıs 1977 Pazar günü Çaykara'nın yukarı kısımlarında vaktiyle Rus işgâli sırasında [illegible] askerlerinin yapmış oldukları ve halâ genişletilmeden aynı şekilde bırakılmış olan yollardan giderken arabalarının yüksek bir yardan uçması sonunda şehid olmuşlardır.

Şehidlerden MEHMED DEMİRCİ 1969 yılından beri Berlin'de bulunmaktaydı. Burada işçi çocuklarına mukaddes Kitabımız'ı öğretmek için bizzat açtığı bir Kur'an-ı Kerîm Kursu'nun müdürü ve Fâtih Câmii Şerifi'ni kurmuş olan faal bir kardeşimizdi. Berlin'deki bütün islâmî faaliyetlerde emeği geçmiş bizzat tesis eylediği matbaada çeşitli islâmı risâle ve gazete bastırıp her tarafa dağıtmıştır. Berlin Millî Görüş Teşkilâtı'nın başkanı olan MEHMED DEMİRCİ hem hacı ve hem de hâfızdı. 39 yaşında ve bekârdı. Muhitinde son derecede dürüst ve takva sahibi bir kimse olarak tanınıp sevilen bu aziz şehid kardeşimiz 30 Mayıs Pazartesi günü doğup büyüdüğü köyünde kalabalık bir cemaatin iştirakiyle Cenâb-ı Hakk'ın vâsi rahmetine tevdi edilmiştir. SEBİL âilesi bütün mücâhid kardeşlerimizle merhumların âile efradı ve yakınlarına başsağlığı diler.

Gençlik ve Anarşi

Recep Seyhan 2

Anarşînin başlıca yaklaşım vasıtası kemiyetin keyfiyete tercih edilmesidir. Bir başka ifâdeyle adama iş aranması, işin liyâketsiz ellere teslim edilmesidir. Bu gayrı âdil icraat ve tarafgirlik tutumundan mâdur olan, çoğu saf ve mâsum vatandaş, ideolojilere ayak olan anarşistler tarafından kandırılmakta, sapık ideolojilere çekilmektedir. Mâsum vatandaşa bu gedikten yaklaşan anarşî, kendisine, bilmeyerek de olsa destek olan çevrelere kavuşmaktadır. 1 Mayıs kanlı (DİSK) mitinginde toplanan gafil vatandaşlar bu cümledendir. Nitekim çoğu, işin içyüzünü bizatihî müşahede etmişlerdir.

Anarşînin bir diğer kuvvet ve tekâmül kaynağı da; vicdânı anarşî hücresi hâline gelen (sözüm ona) «ilmin cahaleti» nde zirve olan ilim adamı geçinen aydınlardan (!) destek ve tasdik almasıdır. İlmin cehâleti mi olur? Evet. Gerçekte cahil olanların ilim sahasında boy gösterisi yapmaları, söz sahibi olmalarıdır. Nitekim bunların yaptığı tahrîbi hiçbir cehalet unsuru yapamaz. Ve onlar münevver de değildir. Zira münevver aydınlatan irşâd eden kişidir. Kendisini aydınlatamayan, vicdanı kararmış, küfür salyası kusan zındıklar, başkalarını aydınlatamaz. İşin ilgi çekici tarafı, mezkür aydınların, dün gençliği irşad (!) ederken, geri kalmışlığımıza; «Dîne (İslâm'a) bağlı kalmamızdan, dinsel baskıların (!) ilerlememize mani olduğundan» dem vurarak teşhis koyan dar kafalılar olduğunu ibretle görmekteyiz. Aynı adamların basın, yayın ve TRT de, anarşîyi körükleyici, teşvik edici beyanatlar vermesi, bize; ilmin, gerçekçiliğin, araştırmanın ihmâle uğradığı, askıya alındığını göstermekte ve şu önemli noktanın altını çizmemizi gerekli kılmaktadır:

Düzen ilmi dâhi anarşîye avukat tayin etmiştir. Böyle bir düzen müslümanların düzeni olamaz.

Anarşînin menşe itibâriyle maarifte tekâmül ettiği açıklıkla ortadadır. Ateist, materyalist, şahısperest kozmopolit bir maarifin, ancak böyle bir semeresi olabilirdi ve oldu. Ekti; şimdi biçiyor. Hem de istikbalin ışığı zinde gövdelerin devrilmesiyle...

Günümüz gençliği geçmişden kopuk, son elli yılın ötesini tanımayan, bir nevî sun'î kalabalık... İstisnaların dışında hâkikî kültür hazinelerimiz okunmuyor. Daha doğrusu gençlik okur yazar olmadığı için okuyamıyor. Yanlış yazmadık. Ecdâdın eserlerini okuyamıyoruz. Harflerini bile tanımıyoruz. Okur yazar değiliz. Ama bu gençlik okuma ihtiyacını nereden temin ediyor? Bizim olmayan kaynaklardan. Batı herşeyiyle vitrinlerimizde sergili... Başka misale gerek bile yok... Gençlik ilk kitaba «okuma» dan, «top» dan, «teksas» dan «Tom Braks» dan başlıyor...

Söyleyin! Anarşî filizlenmeyecek, tekâmüle ermeyecek miydi? Neredesin ey MİLLÎ EĞİTİM (!!.)

İsmiyle, müsemma olmayan böyle bir maarifin anarşîye yataklık etmesini eleştirmek, devede kulak misâli bir islâhata girişmekle bile, yaygaraya verilip, kıyamet koparılması anarşînin resmî avukatları olduğunu bir kere daha göstermişdir.

Böyle bir ortamda düzenin dönüp, anarşîden şikayetci olması bedîhî bir tenakuzdur. Çünki, anarşî, başlangıçta düzeni kuran adamların himâyesi altındadır. İşin aksi tarafı, bu defa düzenden ilk şikâyet aynı adamlardan gelmektedir: «Bu düzen değişmelidir» Tenâkuzlar silsilesi...

Anarşî için bir başka önemli yaşama vasıtası da yıkıcı basın - yayın (TRT) müstehçen neşriyattır. Ve keza aynı vasıtalar anarşînin tekamül kaynaklarıdır. Üstelik hiçbirinin anarşîyi alevlendirilmesinde düzence bir sakınca bulunmamaktadır. Demek ki, düzen anarşîden, anarşî düzenden râzı. Düzenin en güçlü soluk borusu olan TRT ye bakınız. Gecede binleri devşiren, benim eli nasırlı fakir köylümün bir yılda kazanamadığını on günde kazanan namusunu pazarlayan âşufte kadınları boy boy reklâm etmekte, ciğeri beş para etmeyen adamların ekranda gururlarını sıvazlamakta, şişirerek arz-ı endam eylemektedir. Aynı zihniyet böbürlene böbürlene faiz yuvalarını reklâm üstüne reklâm etmekte, israf, lüks, tantana ve ihtişam içinde kasasını ve kesesini düşünen kalın enselilerin, bir avuç mutlu ve putlu azınlığın vurdumduymaz hayatlarını sergilemekte, bu fakir milletle âdetâ alay etmektedir. Hiçbir zaman bizim olmayan, emperyalizmin borazanlığını yapan TRT, yıkıcı basının sesiyle ortaklaşa beşerî sultâların korosu mahiyetinde anarşînin hız ve güç kaynağı olarak hâlen beynimizde tepinmektedir.

Hele o çıplak kadın ticareti yapan, cehalet devri arabının çok çok gerisindeki yıkıcı basın? Kafası belden aşağıda işleyen, fitne kazanı, lağım çukuru, müstehçen neşriyatın nâşirleri...? Okuyucusuyle kumar oynayan, totolu, otolu, numaralı; milyonları vuran aşağılık paçavralar...? Onları tasvirden insan olup da haya etmemek elde değil. Bakınız şu manşetlere, şu tertiplere: «Bu yıl gazetemizin seçtiği Türk güzeli ....Avrupada ülkemizin şerefini temsil edecek. Kendisine dönüşte şeref madalyasını .... verecek» «Bu yıl bira bolluğu biraseverleri memnun etti.» «Kocanızı sıkmayın. Varsın eğlensinler...» «... (Filân âşufte) iki yıldır beraber yaşadığı falan boynuzluyla evlenecek» ..... Ve tertibler: «Elma güzeli, üzüm güzeli, tavla yarışması, hayvanları taklid yarışması ....»

Bütün bu namus avcıları anarşînin tekamülüne vesile olmakta, fitneyi, fesâdı, garezi, nifâkı ateşlemekte düşünme makanizmasını iflâsa uğratmaktadır. Gençliği tahrik etmekte zînayı yaymaktadır.

Anarşînin farik vasfı suyu bulandırmaktır. Balığı avlamak şer güçlerin görevidir.

Anarşînin bir başka güç kaynağı, cesaret ve cür'et kolu, lastikli kanunlardır. 141 ve 142 ye bunun için aldırış etmemektedir. Adı geçen maddeler yazıda kalmıştır. Nitekim komünizm propogandası sözde suçtur. Halbuki sözünü ettiğimiz lastikli kanunlar muvacehesinde bir sürü «yasal», «demokratik ve de hukuk üstünlüğü» ne matuf (!!!) dernekler kurulmuştur. Bunlar bugün «ahtapotun kolları» mahiyetinde, devletin ve milletin gözüne baka baka nârâ atmakta, kanlı mitingler tertiplemektedir. Lastikli kanunlar bunları «yasal» addetmiştir. Beyazit kulesine çekilen kızıl bayrak ve sokaklarda haykırılan «Mao, Lenin, Marks» âvâzını mezkûr kanunlar duymamakta (!) aydınlar (!) görmemekte (!) yöneticiler işitmemekte (!) dir. 1 Mayıs Kanlı Mitingi, Vatanı Moskova ve Pekin'den birine teslim edişin ((ihtilal provası) îbretli sahnesini sergilerken, mevcut kanunlardan güç alarak tertip edilmişti. En önemlisi Kanlı Mitingin âkıbetini önceden bilmeyen, tahmin etmiyen var mıydı? Kaldı ki düzenin yetki mercileri bilmesin.

Bütün hâdiseler, soygunlar, vurgunlar, tahrik ve tertipler vatandaşı tedirgin etmektedir. Üstelik anarşînin elebaşları yakalanamıyor, polis yanlız bırakılıyor kanlı ellere, hain kurşuna hedef ediliyor. Çoğu besleme olan anarşistlerin yakalanamayışı, veya yakalansa bile affedilişi, anarşîyi daha da biliyor, güç veriyor. Büyük vurgun ve kumar teşkilatları, kadın ticârethaneleri, yolsuzluk şebekeleri, rüşvet kanalları harıl harıl işlemekte anarşîyi takviye etmektedir. Bu mel'ûn teşkilatlardan sadece birinin basılmasında, birkaç polisimizin, emniyet görevlimizin namluya hedef olması, anarşînin kanundan korkmadığını göstermiştir. Bu da göstermiştir ki; anarşî tepeden baskınla, baskıyla, imha ile sadece bilenmektedir. Köklü tedbire başvurmak, mes'elenin temeline inmek kimsenin aklına gelmiyor mu yoksa...!

Bünyesinde anarşîyi türeten, millî bünyeyi kemiren haşerelere açık kapı bırakan lastikli kanunlar, yıllarca müslümanların tesbihine, takkesine, zikrine hatta yağmur duasına çekilebilmiştir. Öyle ki bu konuda seyyar mahkemeler kurulmuş inananların vicdanı tahakküm altına alınmıştır. Müslüman Türk hanımefendisi namusunu fânus içine alması halinde, devrimler adına mahkûm edilirken, edebini teşhir eden seyyar fitne «çalışma özgürlüğü» adına kasalara, masalara oturtulmuştur. Öte tarafdan anarşî, devlet içinde devlet olmuş, nâm-ı hesabına bir sürü .. taylar îcâdedilmiş, millete tekme atılmıştır.

Hülâsa anarşînin tekâmül kaynağı düzenin bütünüyle kendisidir.

İslâm Gençliği... O, hak ve hakikat bahçelerinde vahyin kutlu ve mutlu bestesini terennüm eden bir bülbül. O karga değil. Besleyenin gözünü oymaz. Onun elinde nur vardır. Topuz yoktur. Onun gönlünde ilâhî nizam taht kurmuştur. Onun gönlünü dünyanın putları, haçları, makam ve şöhretin taçlarını işgâl edemez. O dünyanın taçlarını başına değil ayaklarına geçirir ve onunla arzın sefih, süflî, fitne ve fesat mayını döşeli sırtından ebed-ül âbâda yol alır.

O klasik şiir gibidir. Mutluluk dolu, mânâ âlemlerinden âheste duygular terennüm eder.

İslâm Gençliği, muttasıf olduğu yüce mânâ, ruh tılsımı ve neşter tuğrasıyle damgalıdır. Bu damga ile o dünyanın mülevves, meş'ûm, çirkin yüzüne muhatab alamaz. Belki o çirkin, o rezil yüze, muttasıf olduğu mührü basar: onunla öyle muhatab olur.

O, önce nefis ve «ene» dalgalarından kendini kurtarmak için gerekli levâzımât tedârik ederken, akabinde kendisiyle birlikte aynı gemide olan sâir kardeşlerinin kurtuluş levâzımatını tedarik yoluna gider. Zira kendisini kurtaracak durumda değilse kardeşlerini kurtaramaz. Bu noktanın dışındaki hallerde önce kardeşlerini kurtaramaz. Bu noktanın dışındaki hallerde önce kardeşini sonra kendini düşünür. Onun prensibi şudur: NEFSİN ve ENANİYETİN MEMNUN OLDUĞU YERDE (sırf nefse muhalefet ve Allah için) BAŞKALARINA ÖNCELİK ESASTIR. Keza, dünyânın fitne ve fesattan mürekkeb, boğucu dalgaları, bizi menzile ulaştırmamak için nefisle anlaşmıştır. Nefsin bu tuzağına düşmemek ve bu oyunu bozmak için önce kendimizi kurtarırken bile, ona muhalefet halindeyiz demektir. Nefse muhâlefet penceresi açılmadan sıhhatli yaşamak mümkün değildir. Zaten ona muhalefetle hareket etmeyip başkasını kurtarmaya çalışırsak; önce kendimizi, sonra kurtarmaya kalktığımız insanları, kudurmuş, felâket dalgalarının korkunç kucağında buluruz. Bu ise nefsin rızâsını kazanmaktan başka birşey değildir.

Bugün nefis ve gurur, ikisi işbirliği yaparak, kurdukları anarşî şirketine, İslâm gençliğini de ortak etmek istemektedir. Buraya bir nokta koyalım.

Önce içimizdeki anarşi ile mücahede etmeye memuruz. Sonra mücadele gelir. Mücahedesiz mücâlede, ateşi («bu da sıvıdır» diye) benzin ile söndürmeye (!) kalkmak gibidir. Mücahedede esas olan; nefse muhalefet ve AŞK'dır. İslâm gençliği, bu iki tekevvünün halitası olmak lazım gelir.

Nefse muhalefet + aşk = İslâm gençliği.

Bu formülü iyi kavramak ve yerinde tesbit etmek zorundayız. Sadece bilmek de, problemi çözmeye (uygulamaya) geçmedikten sonra birşey ifade etmez. Aksi halde o yüce mânâya rapt olamayız. O bizden biz ondan koparız. Sonuç mâlûm...

Aşk... Bugünkü kullanıldığı mânâ: ferdî ve içtimâî zina. Böyle olunca aşk; nefsin, ihtirâsın, suflî zevkin, makam ve şöhretin, gurur ve ihtişâmın bütünleştiği bir kavram... Ve böyle bir aşk (!) menfaat ve zevklerin mihengine vurulmuştur. Zevk ve menfaatlerin çatıştığı yerde aşk var, kutublaştığı yerde yok. Ölçü, bugün budur. Bu ölçü, büyükleri cücelerle tağyir etmiş. Elmasları kömür ile değiştirmiş. İhtiyaç pazarında, vitrinlerde, zehirlere bal rengi verilmiş, bal diye teşhir ediliyor. Tenekelere zümrüt rengi verilmiş, zümrüt diye satılıyor. Gençlik ihtiyaç pazarlarında mütemadiyen bunlarla alış veriş yapıyor. Satıcıların fârik vasfı «veyl» alıcılarınkini siz kıyaslayınız. Aşk da işte bu pazarlarda satışa çıkarılan levâzımdan biri...

Aşka ihtiyacımız var. Ama böylesi, hayvanî bir aşka değil. İlme ihtiyacımız var. Ama materyalizmin görüntüsüne değil. Hürriyete ihtiyacımız var. Ama siyonistin «özgüzlük» üne değil. Muhabbete ihtiyacımız var ama yahûdînin «barış»ına değil.

(Devamı var)

Ali Şükrü Bey

(Baştarafı 5. Sayfamızda)

kiliseye gitmeyenlerden ceza-i nakdî alır. Efendiler Amerika bugün medeniyette derece-i kusvaya (en yüksek dereceye) vâsıl olmuş bir millettir. Rica ederim ahlâka bırakalım, ilim ve fenne bırakalım, memleket tenevvür etsin, sonra kendi kendine kurtulur demek doğru değildir. Çünkü o ilim ve fenne vâsıl olabilmek için bir çok seneler ister. Bunlar bu dereceye vâsıl oldukları halde, bir ferdi yaptığından bütün insanlığın müteessir olduğu mesâilden sarfınazar hatta şahsın mes'ul olduğu mes'elede bile hükûmet ceza-i nakdî alıyor. Onun için bunu tefeyyüzşikenânedir (feyiz kırıcı) diye tenkid eden arkadaşlara bu sûretle cevap vermiş oluyorum. Bendeniz son olarak iddia ediyorum; bu kanunla neslimizi kurtarmış olacağız. Şimdilik yüzdeyüz değilmiş, zararı yok, yüzde ona râzıyım. Efendiler, bugünkü vaziyette Amerika, Avustralya, Bolşevikler içkiyi men ettikleri bir sırada, zaten kanun-u esâsisinde, dini, din-i İslâm olan Büyük Millet Meclisi dinen tahrim edilmiş olan bu mes'eleyi, sûret-i kat'iyyede men eder ve bu kanunu çıkarırsa, emin olunuz, Avrupa ve Amerika Maliye Nâzırının dediği gibi bütçemize değil, pek insânî olan bu muvaffakiyetimize hayretle bakar ve mevki-i siyâsimiz bilhassa âlem-i İslâm'da dübâlâ (iki kat.) olur.

(Bravo sesleri, alkışlar, müzâkere kâfi sesleri) (52)

---

(52) Zabıt Ceridesi C. 4 Ankara 1942 sh. 106 — 107 ve devamı.

«Mikrop harbi yaptık»

(Baştarafı 13. Sayfamızda)

duk : Mason musun diye. Tıs çıkmıyordu. Cevap veremiyorlardı. Demek siz biliyorsunuz Hocam, demek bunların ikisi de mason... Boşuna değil, Batılı'nın her ikisine destek olması... Boşuna değil Yahudi Kisincır'ın talebesiyle gururlanması...

MSP İl Merkezi'ne doğru yaklaşıyoruz.

«Pekiy diyorum, Hocam, bu hükûmet kurma işinde MSP'nin düşüncesi ne?..»

Hoca cevap veriyor :

«— Milli Selâmet şununla mı, bununla mı koalisyon yaparsa daha iyi olur diye düşünmeyiniz. Bizim böyle bir hesabımız yok. **Milli Selâmet Partisi bunların yedek parçası değildir. Bil'akis bunlar Selâmet arabasının içinde bunlar dışarıdan gelmiş ve yakında fuzuli oldukları için atılacak yedek parça durumundadırlar. Tabağı kırdılar, bırakınız yapsınlar bakalım.** Ve millet görsün, bir kere daha görsün bunların nasıl **iktidarsız ve beceriksiz olduklarını».**

Erbakan Hocayla şehir içinde bir küçük seyahat esnasında konuştuklarımız, propaganda mevzuu ile tamamlandı. Haklı olarak Hoca, Milli Selâmet Partisi'nin hakikatleri millete duyurmak için icabeden kuvvetli bir matbuata sahib olamamasından şikâyetçiydi. Buradan bizim Sebil haftalık neşriyatıyla, diğer taraftan iki günlük gazetenin desteğiyle koskoca bir dâva lâyıkı veçhile tebliğ olunabilir miydi?.. Ne gezer...

Erbakan Hoca'ya bu işin nasıl hâllolunacağını da sordum. Bir hamle yapılması icabettiğini söyledi. Ben de fikrimi ifade fırsatını kısaca da olsa buldum. Sanıyorum memnun oldu.

Bakalım...

«Mevlâ neylerse güzel eyler..»

Sabancıların perde reklâmı olsun diye yazmadım şu son cümleyi, halen yaptıklarına pişman, hükûmet olacağız diye kıvır kıvır kıvranan Ecevit'le Demirel'in kulağına küpe olsun diye yazdım.

Ha, bir de, ye'se düşen -ola ki birkaç- inanan hatırlasın diye...

Bizim, Trabzon'dan liste ikincisi olarak seçimlere katılıp kaybeden velâkin, İstanbul'a geldiğinde bizi üzüntülü görünce teselli edip, «El-hayru fi mâvakaa..» diyen başyazarımız Kadir Mısıroğlu'nun sözünü de ayrıca ilâve etmek isterim.

Ecevit veya Demirel belki anlamamıştır. Şunu demek istiyor yâni : «Olanda hayır vardır!..»

Hayrını onlar da bizler de göreceğiz...

Yeni bir buhran

(Baştarafı Arka Kapakta)

şartlarını açıklamalı, her halükârda uzun vâdeli olamıyacak bir karma hükûmette *Maliye, Sanayi, Gıda — Tarım, Köy İşleri* gibi temel yatırım ve suyu baştan tutma bakanlıklarını isteyip, bunu kim kabul ederse; attığı temellerin ve vaadettiği hizmetlerin aslında hayal ve yalan olmadığını ve fakat engellendiğini gösterip; eldeki mevcut bütün imkânlarla ve ağır sanayie ayrılmış olup Süleyman bey tarafından Maliye Bakanına emrolunarak kullandırılmayan 44 milyar lira, kısa zamanda. atılan temellere harcanmalı ve hiç değilse bir erken seçim öncesinde yapılan ve hayal balonlarının söndürülmesi gerçekleştirilmeli ve geçmiş dört senede işlenen hatalardan da dikkatle kaçınılarak yeniden milletin reyine müracaat olunmalıdır.

Demokrasi sistemi içinde başka bir çıkar yol her halde yoktur!

Ama, Süleyman Demirel'in son günlerde milliyetçilik tellâllığı yapmasına gelince; bu adi bir aldatmacadan ibarettir. Nitekim, kendisi gazeteci Abdi'ye verdiği mülâkatta bunu teyid etmekte, *«ben siyasetimi sezgi üzerine kurarım, pragmatist bir insanımdır, kapitalist veya sosyalist değilimdir. Fayda ve menfaat neredeyse ben de oradayım»* demektedir. Böylece de Süleyman bey milletimizdeki *İslâmî hasretleri sezmiştir, menfaatinin bu yönde olduğunu görmüştür, Hakk'a değil, menfaate itibar ettiği için de; milletimizin temel inancına bir taraftan Ecevit*'in çağdışı suçlamasına denk bir şekilde *safsata* derken; bir taraftan da seçim meydanlarında *Kur'an*'ı öperek kürsülere çıkmış ve neticeyi devşirmiştir. Şuûrlu bir müslüman aldatılamaz. Müslüman muğlak bir ifade olan milliyetçilik anlayışı karşısındaki tavrını kesinlikle ortaya koymak zorundadır, ve biz ancak İSLÂM MİLLİYETÇİSİ'yiz. Mason veya menfaat milliyetçisi değil... Millet Ecevit'e iktidar vermemiştir ama Demirel'e hiç vermemiştir! Mâdem ki MSP hükûmet teşkili için mutlaka geçerli.. O halde MSP bu yükün altına girebilmek için *bedelini* almalıdır. Yama olarak değil, asli unsur olarak!. Ve herhalde, hiç iktidar meclûbiyeti içinde olmadığını kesinlikle hissettirmelidir.

Sebil

herşey hak için

Haftalık, tarafsız, siyâsi, edeb tarihî gazete ● Yıl: 2, Sayı: 77 fiyatı 5 lira (yurtdışı bir misli) Başyazarı ve Mes'ul Müdürü Kadir MISIROĞLU

Umumî Neşriyat Müdürü: Yılmaz YALÇINER

İdarehâne adresi: Vilâyet Han Kat: 3, No: 204 — İstanbul

Telefon: 26 38 96

Posta Çeki nu: 97 446

Dizgi: Sebil Matbaası, Baskı: Fazilet Matbaası

Sebil

Everything Devoted to the Truth (HAQQ) An independent Muslim, Historical, Political and Literary Weekly.

P.O. BOX: 808 Istanbul — TURKEY

Representative of Germany A. Rüştü BANAZ — Hasan DAMAR 33 Braunschweig Ekbert Str. 24 ● Postscheckonto nr. 37938-300 Hannover Telefon: 0531-85033

● ABONE:

Yıllık abone bedeli 200 lira, altı aylık 100 liradır. Yurt dışı abone bedeli bir misli alınır. Yurt dışından (Avrupa'dan) abone olmak isteyenler, yukarıdaki adresleri kaydedilen Almanya temsilcilerimize müracaat ederler. Yurt içinden abone olacaklar abone bedelini Posta Çeki nu: 97 446'ya havale ile vaziyeti idarehanemize bildirirler.

● İLAN:

Neşriyatımıza aykırı görülen ilânlar alınmaz. İlânların siyah - beyaz sütûn santimi 50 liradır Kitap ilânlarında tenzilât yapılır. Arka kapak için dört renk ilân tam sayfa (üç sütûn) 5.000 lira.

● DAĞITIM:

Ukaz Dağıtım Şirketi tarafından yapılmaktadır.

YOL
OLDUR Kİ DOĞRU VARA
Selâhaddin ES

Yeni bir buhran karşısındaki Türkiye ve Millî Selâmet

Seçimlerin neticesi düşünen insanlara çok derin mânalar ihtar etmektedir. Bunu içerden yükselen bin - bir ses yanında, biraz da dışardan tutulan tempo havasından da seyredelim; önce: İsviçre'de yayınlanan *DER BUND* gazetesi, 7 Haziran 1977 günlü sayısında, Türkiye seçimlerinde *«Atatürkçü CHP'nin, ve muhafazakâr görünümlü Batıcı bir parti olan Adalet Partisinin* de güçlü çıkması karşısında duyulan sevinci ifade etmekte, *«CİDDÎ BİR ŞEKİLDE* İSLÂMİYETÇİ OLAN ERBAKAN'IN MİLLÎ SELÂ*MET PARTİSİNİN ZARARINA»* olan neticeleri de aynı şekilde memnuniyeti mucib görmektedir. Aynı gazete daha sonra bir *AP — CHP karma hükûmeti* tavsiye ederken, Ecevit'in *«softa bir partiȿ»yle, «niyetleri, Atatürk'ün laiklik ilkesiyle taban tabana zıt bir Millî Selâmet Partisiyle yeni bir koalisyon denemesinin nasıl gerçekleşebileceğine»* dair, tedirginliklerini yansıtan ciddî sualler sormaktadır.

Keza, fransızların ünlü *Le Monde* gazetesi de bu meseleye eğilmekte ve 8 Haziran tarihli başmakalesinde Türkiye seçimleri değerlendirilirken, *«Erbakan'ın savunduğu İslâm bütünlüğü ile* 'yalnız Türkiye' (fransız keferesi burada *lider Türkiye'* ifadesini saptırmış) *fanatik özleminin seçmenler tarafından tamamen bir kenara atıldığı mânasına da gelmiyeceğine»* dair bir endişesini belirtmektedir. *FRANKFURTER* ALLGEMAİNE ZEİTUNG gazetesi ise 7 Haziran tarihli haber yorumunda Türkiye seçimlerine kendi kıymet hükümleriyle yaklaşırken, elbette ki, *CHP'nin Atatürkçü politikasının yeniden dirilmesinden,* ve *Batı yanlısı AP'nin güçlenmesinden* duyulan sevinç ifade edilip, erken bir sevinç nârası haykırılıyor:

«KIBRIS MESELESİ, EGE ANLAŞMAZLIĞI, TÜRKİYE-nin NATO İÇİNDEKİ ROLÜ veya AMERİKALILARLA İLİŞKİLERİN DÜZELTİLMESİ GİBİ KONULARDA ENGEL TEŞKİL EDEN, AVRUPA DÜŞMANI ERBAKAN'ın MİLLÎ SELÂMET PARTİSİNİN MEŞ'UM NÜFUZUNA YENİ MECLİS TEŞKİLİNDE ARTIK SON VERİLİYOR!»

Kimi Avrupa gazeteleri de *«Ecevit'in ikinci bir ATATÜRK olacağına»* dair sevgi ve övgü dolu başlıklar atarken, İngilizlerin ünlü TİME gazetesi de 7 Haziran günlü yazısında bütün sevindirici gelişmelere rağmen, Ecevit'in hükûmet kurmada yine *«Avrupa bağlarına karşı çıkan ve İslâm dünyası ile olan ilişkilerin artmasını isteyen MSP'ye»* muhtaç duruma düşmesinden derin kaygı duymaktadır.

Bunlar seçim öncesinde Türkiye gazetelerinin büyük ekseriyetiyle aynı frekansta yayın yapmış olan Avrupalı kefere gazetelerinin seçim sonrasındaki düşünce ve duygularını belirten yazılardan şöyle bir göz atımı esnasında farkedilebilenleri...

Evet, Türkiye dışı yabancıların, gâvurların iddialarına göre *Türkiye'de yeniden İslâmî bir hayata dönüş mücadelesi vermekte olan* Millî Selâmet Partisi son seçimlerle gerçekten, aritmetik ve demokratik gücünden bir hayli kaybetmiş olarak, kısaca tökezletilmiş olarak ortaya çıkmıştır ama; bir kısım müslümanların gönlünü hüzünle dolduran bu neticeler aslında keferelerin de sevinçlerini yarıda bırakmış, iştahları kursaklarında kalmıştır.

Tarihten bir misal verelim: *Hazret-i Fatih, İstanbul'u aldığı zaman her nereye gitse, medreseli talebeler* «duamızın berekâtıyla fetih müyesser oldu hünkârım!» deyu kendisini istikbâl eylemelerine bir - iki defa ses çıkarmamış ama, sonunda dayanamamış ve *«bre mollalar, kılıcımızın hakkını da unutmayın!»* demek zorunda kalmış...

Şimdi, Türkiye seçimlerinin neticelerini tartışırken, suçu Amerikan veya Moskof gâvurunun, mason localarının veya Doğusuyla - Batısıyla bütün Avrupa'nın ve yerli piyonlarının, uşaklarının üzerine yıkmayı bırakalım.

Tökezletilişimizin tek sebebi olarak, Erbakan'ın yaptığı benzetme misalince, Çanakkale savaşlarındaki düvel-i muazzama heyûlasını da görmeyelim. Çanakkale'ye hangi yollardan ve niçin gelinmiştir? Onu, yâni kendi hata ve kusurlarımızı da görelim!

İşte bunun içindir ki, *takdir-i ilâhî* MSP'ye öyle bir mevki vermiştir ki; tökezlemiştir ama şu anda MSP olmaksızın hükûmet kurulabilmesi imkânı olmasına rağmen mevcut düzen kendi içinde eriteceği umudunu halâ şevkle umduğu MSP'yi hükûmet içinde bulundurup, MSP ve CHP yıpranırsa, kendisinin bir diğer kutbu olan AP'nin alternatif olarak kalması için, CHP — AP karma hükûmetine yaklaşmamaktadır. Keza bir *CHP — MHP* hükûmeti de, bu düzenin içinde *AP ve CHP* den gayri üçüncü bir kutupiaşmaya daha imkân tanınmak istenmediğinden revaç bulmamakta, binaenaleyh, düzen zaten kendisi dışında olan ve eritmeye çalıştığı MSP'yi hükûmet içine çekmeye çalışmaktadır. Bu durumda *MSP'siz bir hükûmet düşünülemiyeceği* gerçeğiyle karşı karşıyayız!

O halde bazı ihtimaller üzerinde kısaca duralım: *CHP — MSP Hükûmeti* olabilir mi? MSP, Üç sene önce CHP ile bir hükûmet kurmuştur ve şahsî kanaatime göre eğer o hükûmet kurulmamış olsaydı, ondan sonraki MC hükûmeti de kurulamaz, kurulsa da CHP'nin *«Atatürk düşmanları, yobazlar, devrimler gidiyor»* nâraları karşısında dayanamazdı. Binaenaleyh, o ilk CHP — MSP hükûmeti bir çok zararlar yanında faydalar da getirmemiş değildir. Ancak MSP o zaman demokratik bakımdan, Meclis aritmetiği bakımından bugünden yüzde yüz daha büyük bir güce sahipti. Ama şimdi? O halde MSP hiç kimseye geçmişte olduğu gibi, bundan sonra da koltuk deyneği olamaz. O, mevcut düzenin temel zihniyetlerine düşman olduğu ve onlardan kesinlikle ayrı bir *temel*'e istinad ettiği için, herhangi bir hükûmet teşkilinde yer alacaksa, bu ancak aslî mahiyetini koruyarak olabilir, olmalıdır. Başkalarının yırtık bohçasına yama olunmamalıdır!

Bunun için de bir *CHP — MSP* hükûmetinin teşkili zayıf olduğu gibi, güçlenen CHP'nin elbette ki hakkı olan, vaadlerindeki içtimaî değişikliklere öncelik vermesi esnasında memlekette meydana gelebilecek huzursuzluklarda MSP'nin rey tabanının AP ve MHP tabanı ile birlikte olması tabiî olacağından; MSP rey tabanından kopmuş, muallâkta kalmış bir duruma düşebilir! Bundan kaçınmak zorundadır.

Feyzioğlu *«AP ve CHP'ye, hükûmet kurmaları halinde yeniden MSP'nin kıskacına düşmemeleri için, baştan gayet kuvvetli tedbirler almalarını» tavsiye ve ihtar ediyor ki,* bu tamamiyle de gözden uzak tutulmamalıdır.

Keza, bir AP — MSP — MHP hükûmeti kurulacak olursa, erken seçime gidilmesindeki zorlayıcı sebepler, MSP'nin mutî davranmaması halinde yeniden sergilenecek ve şu veya bu şekilde zorla devamı ettirilecek bir karma hükûmet belki bir sene sonra yeni bir erken seçime daha gitmek zorunda kalacaktır ki, o zaman CHP'nin tek başına iktidara gelmesi dahi kuvvetle muhtemeldir. Çünkü kitle psikolojisinin gürültüye nasıl pabuc bıraktığını; *avamın* nasıl, *alkışlandıkça beğenmek* gibi bir sefil manzara sergilediğini hep birden gördük? Bu ise sadece MSP için değil, bütün memleket için daha büyük felâketler doğurur.

Pekiyi, MSP hükûmete hiç katılmazsa, o zaman ne olur?

Bu da çıkar yol değil!. Çünkü, bu karşımızdakilere, *Islâm - dışı* düşünce sahiplerine çanak tutmak olacak derhal yeni bir *erken seçimle,* kitleler yeniden *CHP ve AP* etrafında bütünleşmeye çağrılacaktır. O halde MSP'nin her halû kârda hükûmete iştirak etmesi gerekiyor. Bu durumda bizim nâçiz kanaatimize göre MSP'nin takınacağı en makûl tavır şu olabilir:

MSP, kendisi dışında hükûmet kurulamıyacağı tebellür edince, kendisine düşen vazifeyi yerine getirebilmesi için

(Devamı 15. Sayfamızda)